TEČAJ 33. POŠTARINA U GOTOVOM PLAĆENA. BROJ 11.

GLASNIK PRESVETOGA SRCA ISUSOVA.
S DOPUŠTENJEM CRKVENE VLASTI IZDAJU ISUSOVCI U ZAGRREBU.

Blagoslovljen od sv. Oca pape i mnogo puta preporučen od hrv. biskupa, jedino je glasilo *Apostolstva molitve, bratovštine Presv. Srca Isusova, Vojske Srca Isusova* proti psovki, djevojačkih društava za naknadnu sv. pričest te jedino službeno glasilo svih hrvatskih *Marijinih kongregacija.* Izlazi svaki mjesec.

Pretplata »Glasniku Presvetog Srca Isusova« iznosi *za god. 1924.* za cijelu godinu s poštom ili na ruke 12 din., za Ameriku i inozemstvo 24 dinara.

Narudžbe, pretplate, reklamacije i milodari šalju se:

UPRAVI GLASNIKA SRCA ISUSOVA, Zagreb I. Palmotić 31.
ZAGRREB I. Palmotić 33 Pošt. pret. 147.

DAN KATOLIČKE AKCIJE, koji se prije slavio u kasnu zimu na Svijećnicu, s tog ukinutog blagdana prenesen je od ove godine u jesen na blagdan Sviju Svetih. Učinjeno je to na zahtjev mnogih a s odobrenjem našeg episkopata. Taj dan propovijeda se i moli za katoličku prosvjetu, misli se o radu u svim katol. društvima i o osnivanju novih katol. društava, u crkvi se i izvan nje kupe darovi za katoličke organizacije i traže članovi za Hrvatski-katolički narodni savez, kao središnjicu kulturno-prosvjetne katol. akcije među Hrvatima. Tko daruje D 10 — postaje član prinosnik i dobiva na spomen krasnu sliku izrađenu u bojama, a otisnutu kao diplomu na fini tvrdi papir. Toga dana raširuju se izdanja Hrv. kat. narod. saveza, a napose njegova »Popularno naučna knjižnica«.

Treba mnogo moliti, raditi i sabirati za našu hrvatsku i katoličku stvar. Nemojte se tužiti, da je toga »odviše«, jer je nažalost još svega premalo. — Najteže je sabrati darove! Zaista, ali samo su tri, odnosno d v a *dana općeg sabiranja darova i to jedan ljeti (Dan dobre štampe) i jedan eto u jesen (Dan katol. akcije), a u proljeću je uže organizovani Orlovski dan. Ne zaboravimo međutim, da mi nemamo ni bogatih zaklada, ni imućnih dobrotvora već moramo, sve što trebamo, skucati paru po paru od naše sirotinje. Srećom sirotinja radije, laglje i prije daje od imućnika, a i po tri puta je blagoslovljen dar »maloga čovjeka«.*

Upute i sabirni arci razašilju se već. Tko želi raditi neka se izvoli obratiti na svoj župski ured ili na Hrv. kat. narod. savez u Zagrebu — Kaptol 27. makar i naknadno, ako bi za sam dan prekasno saznao.

Kojim pravom i kako da mi katolici slavimo tisućgodišnjicu hrvatske državnosti, razabrat će svatko, tko pročita u

KALENDARU SRCA ISUSOVA I MARIJINA

za jubilarnu god. 1925.

lijepe članke i pjesme, što o tom govore. Kako je pun lijepa štiva i slika sviđa se svakom, a jer je jeftin može ga nabaviti i najsiromašniji. Stoji s poštom ili na ruke Din 12. — Tko kupi 10 kom. dobije jedan na dar.

Nabavlja se kod UPRAVE GLAS. RCA ISUSOVA Zagreb I. P. p. 147.

MILODARI.

Bakar TM 10 Dalj ZB 10 Dapci MD 10 Dubrovnik VM 10 Ferdinandovac BR 20 Ljubljana EŽ 12·50 Nikinci MR 100 Račinovci MA 20 Rešetari MM 10 Sarajevo AR 10 Sućuraj FV 20 Žegar NN 50.

Za obnovu Svetišta S. I.: Cirkovljani KM 11 Kutina SM 50 Nova Gradiška MZ 20 Radoboj VP 20 St. Mikanovci SA 11

Za sv. Mise: Djakovo AP 25 Radoboj VP 30 Snekovac M i KR 20.

Za rašir. Glasnika: Bakar TM 10 Brod na S. EB 100 Cirkovci MŠ 6 Crikvenica LŠ 25 Drenovci MS 50 Kneginec FC 10 Ložišće MĆ 15 Nikinec MR 50 NR 10 Nova Kapela NN 10 Orebić IM 60 Osijek IK 10 Sarajevo SM 10 Selce DA 20 Subotica M i JH 100 Sv. Marija RM 10 St. Diklenica MM 10 Vareš KM 20 Žuljena IC 10 Začretje MV 10

Za kruh sv. Ante: Račinovci MA 10 Županja AČ 10 NN 5.

Za misije među pog.: Bakar TM 100 Dapci MT 10 Djakovo AP 25 Zagreb JH 30 Selnik RD 10.

Svim plemenitim darovateljima smjerna hvala i od Boga plaća!

Glasnik Srca Isusova

Tečaj 33. 1924. Broj 11.

Česta pričest djece.

Opća nakana za studeni, blagoslovljena od sv. Oca pape.

Ova mjesečna nakana je vapaj djece, vapaj Crkve. Vapaj djece, koja su u pogibli da izginu; jer izgine li poštenje, izginut će brzo i život. A poštenje strahovito gine. Gledaj ih samo i slušaj. Ne samo gradske ulićnjake i seoske guščare, nego i one iz salona, dapače i one s djevičanskih do sada brdina. Trulež govora i djela odaje trulež srca i života. Gdje je rastvaranje tu život gine.

»Ne budete li blagovali tijelo Sina čovječjega, ne ćete imati života u sebi« — Ivan 6. 54. — *vrijedi i za djecu. Ne pruži li se djetetu kruh života, kad dođe k razumu, ono počinje umirati. Sa spoznajom raste i želja da se smiri u spoznanom, što godi. Je li to spoznano i ugodno samo prolazna, smrtna stvar, to ni duša djeteta ne će crpsti snage za vječni život, za život po Bogu i za Boga, to jest za pošten život.*

Život je u Onom, za koga veli Evanđelist: »U Njemu bijaše život i život bijaše svijetlo ljudima«. Ivan 1, 4. *On sam reče:* »Došao sam da život imadu i u obilju da ga imadu« Iv. 10, 10. *A taj život saopćuje se poslije krsta i ispovijedi u prvom redu svetom pričešću.* »Tko blaguje tijelo moje i pije krv moju imade život vječni«. Ivan 6, 55.

Vapaj djece za boljim životom jest vapaj za čestom svetom pričešću. Često se pričešćati znači: držati savjest budnu i za manje pogreške, da ih pričesnik dnevice odstranjuje, držeći sobicu srca čistu za dolazak nebeskog Gosta. Često se pričešćati znači: dizati sveudilj otpor proti prohtjeva nižeg čovjeka pazeći dnevice na naloge velikog Vođe u srcu. Često se pričešćati znači: nadnaravnom gimnastikom jačati težnju za plemenštinom gledajući izbliza božanski Uzor. Često se pričešćati znači: prelaziti pomalo iz pustog čovjeka u čovjeka po Bogu; iz čovjeka sebičnjaka u čovjekoljuba.

»Tko blaguje mene, živjet će zarad mene«. Ivan 6, 58. *Vapaj djece za uspješnim odgojem, jest vapaj za čestom svetom pričešću.*

TO JE I VAPAJ CRKVE.

Na usta Pija X. upozoruje ona: »Dok bogoljubnost ljudska hladni, ne može se bez sumnje ni pomisliti kakav uspješniji lijek, kojim bi se smalaksala srca kršćanska življe poticala, da opet uzljube Boga, nego li je često i svagdanje pristupanje svetoj pričesti«. Pismo Zb. Op. 10. IV. 1907.

Rješavajući dne 17. XII. 1905. isti papa pitanje o svagdanjoj pričesti veli i potvrđuje u točki 6. »Kako je pak jasno, da nas često ili svagdanje primanje sv. pričesti sve više združuje s Kristom, život duhovni sve bolje oživljava, dušu sve obilnije krepostima resi i pruža joj sigurniji zalog vječnoga života, to neka župnici, isnovjednici i propovjednici po prokušanoj nauci rimskoga katekizma potiču kršćanski puk čestim ***opomenama i velikom revnošću na ovu toli pobožnu i spasonosnu navadu«.***

»Često primanje pričesti preporučuje se i djeci i ne valja ih priječiti

u čestom primanju, nego ju još treba nukati na to, odstranivši svaki protivni običaj«. Zbor sabora 15. IX. 1906.

Što je do priprave za sv. pričest, vrijedi i za djecu kao i za odrasle, da nemaju smrtnoga grijeha, te da pristupaju s dobrom nakanom napredovati u dobru. Kasnijom odredbom od 8. VIII. 1910. izričito je ustanovljeno, da je dovoljno ako djeca znadu najnužnija otajstva vjere i razlikuju te pričest nije obični kruh, nego sakriveni Isus, koji dolazi duši. To pak mogu znati odmah čim razlikuju dobro i zlo, a ne treba da čekaju dok bi se ispovjedila ili dapače dok bi katekizam naučila. Prema tome nastaje obveza prve svete pričesti za djecu već u prvom razredu *pučke škole. Kanon 859.*

Prigovore proti ranoj i čestoj pričesti djece riješili su već revni katehete i odgojitelji savjesnom ma i kratkom pripravom. Za ljude dobre volje stoji još danas samo *pitanje:*

KOJIM ĆEMO SVE NAČINOM

privesti što više djece čestoj svetoj pričesti? Uvjeriti i nagovoriti roditelje ili stariju braću, da vode svoje i Isusove miljenike što češće k Isusovoj gozbi, bez sumnje je najpreči put. Voditi ih sam kao uzgojitelj ili prijatelj također je dobro, ako i treba pri tom birati samo najplemenitija poticala.

Najuspješnijom se pokazala i opet vlastita organizacija među djecom samom. I djeca treba da svladaju obične zapreke: obzira i lagodnosti. »Baš idem na pričest, pa rekao tko što hoće!« »Idem, jer sam se i s drugima dogovorio!« *Ova dva poticala daje udruženo pričešćivanje i time ruši obzir i lijenost. Nutarnji razlog ostaje sveudilj: idem da budem bolji, da Isusu omilim. No da to zaista često ili dnevice izvede, tome mu pomaže misao na zajednicu.*

Takovih pričesnih udruženja bilo je kroz vijekove u Crkvi mnogo. Poslije spomenutih odredaba sv. Stolice stala se u Francuskoj i drugdje udruživati djeca najprije u pričesne grupe, kasnije u mjesna udruženja, dok se nije od g. 1919. širom katoličkoga svijeta razmahala prava

PRIČESNA VOJNA DJECE.

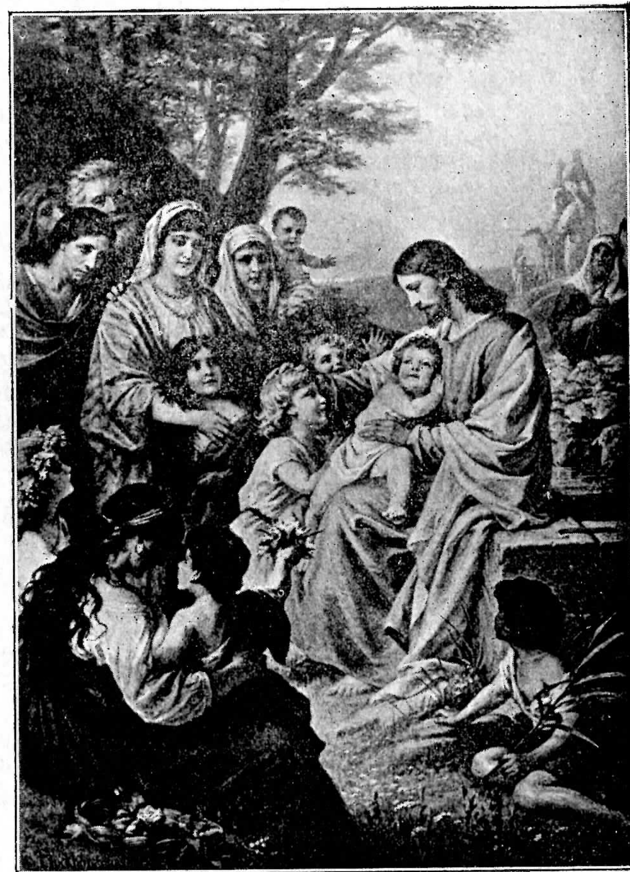
Na kongresu »Apostolata molitve« u Lurdu, dne 24. IV. 1924. mogao je organizator te vojne Isusovac A. Bessieres iz Tuluze izvijestiti, da te organizirane djece, što često, to jest više puta u tjednu, primaju svetu pričest, imade već dva milijuna. To je vrlo lijepi uspjeh, kad se pomisli, da se tude udružuju samo kroz više tjedana iskušana djeca; da se traži uzorno vladanje i izvan crkve; da se primaju samo sposobniji, koji će i druge prikupljati; da se otpuštaju koji bi se zanemarili; da je česta pričest za djecu spojena katkad s velikim teškoćama sa strane roditelja i inih prilika mjesta, vremena i osoba. Sve to ipak ta djeca svladaju jer ih jači i na žrtve i revnost potiče — Isus u hostiji. Kolika radost Bož. Srcu ti milijuni sv. pričesti svaki tjedan, što ih ovi mali križari primaju i bilježe na cedulje, da ih kao najdragocjeniji dar Isusu prikažu.

*Vođa takovom dječjem udruženju je redovito svećenik; no može to biti i revan učitelj ili učiteljica, uzgojitelj ili koji stariji đak ili drugi mladić ili djevojka. Imadu oni svoja pravila i znakove, dapače im krasni ljiljan barjačić leprši i u svetištu Srca Isusova u Paray le Monialu, baš nad grobom sv. Margarete Alakok. U svim većim zemljama imadu i svoj časopis, a za sve je međunarodna francuska »*Hostia*« što izlazi kod Apostolstva molitve u Tuluzi, kako uopće i jest cijela vojna čedo toga Apostolata*

I U NAS

*se bio čitanjem knjižica O. Babunovića o »Čestoj sv. pričesti« i nastojanjem misijonara, revnih svećenika i učiteljica razmahao pokret za čestu pričest djece, pa se osnivao »*Pomladak Vojske Srca Isusova« i »Djevojačkih družtava« *baš s tom svrhom. I pravila su tiskana i naputak za osnivanje, i sve se može dobiti kod Uprave našeg Glasnika. Nestašica svećenstva glavni je razlog, što se organizacija nije svestrano provela.*

No ako se ne može učiniti sve i svagdje, može se učiniti mnogo u pojedinim mjestima: katehete da ranije privedu djecu već u prvom razredu sv. pričesti i potaknu djecu da se slože u grupe po od 7 članova od kojih će svaki barem jedamput u tjednu k sv. pričesti. Isto bi mogle učiteljice, a u filijalnim mjestima pristupila bi grupa sv. pričesti barem u dan, kada dođe svećenik i bude misa. Ovima bi mogli pomoći ili ih dapače zamijeniti revniji mladići, gospojice, djevojke ili iskusnije žene pa voditi takove grupe, kako znam da je na pr. g. 1917. bilo u Dubrovniku i drugdje. Tkogod bi hotio o tom upute neka se obrati na Uredništvo Glasnika, koje će cijelo organiziranje u krugu Apostolata S. I. voditi i svim potrebnim snabdijevati.

I grleći ih i polažući im ruke blagosivao ih. Marko 10, 15.

Nijemi vapaj djece i gromorni glas Crkve eto se čuo: dajte nam često svetu pričest! *Na Vama je o Pastiri i drugi štovatelji Bož. Srca, da sijete kod oltara hostije u dječja srca, gdje će nicati svećenička zvanja, gdje će zoriti značajevi, gdje će procvasti nov naraštaj.*

»Gledajući tu pričesnu vojnu — kazao je Pijo XI. — rekao bih, da Gospod hoće spasiti mladež po Euharistiji!« *J. Vrbanek D. I*

Riječ hrv. biskupa o tisućljeću hrvatsk. kraljevstva.

Već je na pomolu godina 1925. Godina, koja nam u svome krilu nosi slavu tisućgodišnjice hrvatskoga kraljevstva. Godina, u kojoj će čitav narod hrvatski od Sutle pa do Drine i Dunava, od Subotice pa do Kotora svečano i radosno proslaviti uspomenu dana, kad je prije tisuću godina prvi put zasjala kruna na glavi jednoga hrvatskoga sina.

Na pragu je ta godina, draga hrvatskom našem ponosu. I otvara ona pred očima našim prošlost našu i lista listove povijesti naše.

Stotine oluja u to vrijeme prohujalo je nad glavom naroda hrvatskoga. I mnogi se neprijatelj dizao za naše granice. U krvi je okupana čitava naša zemlja. Sve tamo od bojeva sa Mlečanima i od mongolske najezde, pa kroz dugih pet stoljeća svagdanje borbe i neprestanog ratovanja sa Osmanlijama, pred kojim su Hrvati branili Križ i Evropu. Nebrojeno puta pogažena je kopitima i zasijana kostima hrvatskih sinova svaka gruda naše domovine. Vijekovima stenjali su najljepši naši krajevi pod ropstvom osmanlijskim. I više nego jedamput zaprijetila je ozbiljna pogibao održanju i opstanku našega naroda.

Pa ipak! Hrvatski je narod još i danas tu. Mlad i snažan, svoj na svome. Okićen slavom slavne prošlosti i dičan imenom Branitelja Evrope. Ponosan, da nikad neprijateljska zastava nije zalepršala na zidinama našega kraljevskog Zagreba. I danas se još govori u svim Tomislavovim medjama jezik hrvatski i pjeva pjesma hrvatska. I dok je i u starom i u novom vijeku u razdoblju od tisuću godina nestajalo čitavih velikih i moćnih naroda, dotle maleni hrvatski narod i danas još živi i raduje se boljoj budućnosti novih tisućljeća.

A tko nam je to učinio? Tko je spasao narod hrvatski i proveo ga kroz duga stoljeća progonstva i kušnje? Onaj, u čijoj je desnici sudbina naroda. Onaj, »koji podiže narode i uništava ih, a srušene ih opet uspostavlja« (Job. 12, 23). Onaj, »pred kojim su svi narodi, kao da ih ni nema« (Is. 40, 17): Bog naš.

I tomu Bogu našemu treba da se danas poklonimo u harnosti svi mi i čitav narod naš; treba da mu zahvalni iz puna srca uskliknemo sa Prorokom: »Milosrđe je Gospodinovo, da nas nije nestalo!« (Thr. 3, 22).

Na pragu je tisućgodišnjica kraljevstva hrvatskoga. I ispred očiju naših prolazi opet prošlost naša. Prošlost uljudbe i kulture naše.

Kroz stoljeća stajali smo na samoj medji Istoka i Zapada, i za nas se vijekovima trgao Bizant. I čitav Balkan, i najbliža naša braća bila su odsječena od kulturnoga upliva Zapada. Jedini Hrvati ostali su uvijek u dohvatu uljudbe kršćanske Evrope. Ni u doba najtežih naših kušnja nijesu se prekinule veze, što su vezale Hrvatsku za prosvijetljene kulturne narode Zapada. Uvijek se sunčao Hrvat na tracima prvih umova svijeta, i uvijek je crpao iz njih pobudu i hranu svojemu duševnomu razvitku i životu. I pismo naše, i škola naša, i znanost naša, i knjiga i pjesma naša, i umjetnost naša, i društveni život naš, i običaji naši, i državno uređenje naše, i značaj našega naroda, sve je to niklo i razvijalo se pod blagotvornim utjecajem duha kršćanskoga Zapada. Prosvjeta i uljudba naša jest prosvjeta i uljudba kulturne kršćanske Evrope, koju na nama sav prosvijetljeni svijet vidi, priznaje i štuje. I mi se time danas s pravom ponosimo.

A tko nam je to učinio? Tko je dao narodu hrvatskomu ono, što je ostalo uskraćeno tolikima drugim, i većim narodima Evrope? Opet Bog. I za taj veliki dar uljudbe naše i kulture naše prignimo u ovaj svečani čas koljena naša pred Bogom našim i zahvalimo od svega srca milostivoj Providnosti njegovoj: »Sva si djela naša Ti učinio za nas«. (Is. 26, 12).

Na pragu je tisućgodišnjica kraljevstva hrvatskoga. I opet niču pred nama uspomene duge tisućljetne prošlosti naše, prošlosti i drevne i skore.

I opet prolaze ispred nas sjene djedova i predja naših. Sjene boraca, koji su radili i ginuli za krst časni i za sveti poklad naše vjere katoličke. Radili su oni jednako i perom i mačem. Od Tomislava, koji je iz ruku papinskog poslanika primio krunu i prisustvovao saborima, pa preko kralja Zvonimira i one mirijade zatočnika, što su prsima svojim i tjelesima svojim zidali bedeme kršćanskoj Evropi pred bujicom gordoga islama, i preko biskupa Draškovića i bana Bakača, koji su na granicama Hrvatske ustavili Luterovo krivovjerje, i preko bosanskog franjevca, što je zatro bogumilstvo i spasao Bosni Križ, — sve do naših danas dana, sve do one dugačke povorke biskupa i svećenika, koja je sa križem u ruci i sa molitvom na ustima propovijedala hrvatskom narodu nauku Propetoga Boga-čovjeka.

Uz kolijevku našega kraljevstva stajala je već vjera katolička. U danima krvavog trpljenja bila mu je vjera katolička jedina utjeha i okrepa. I danas mu je, u vremenu mira, izvor sve njegove i snage i veličine i slave. Srasla se vjera katolička s narodom hrvatskim, stvorila povijest njegovu, dala mu sve, što ima veliko i dobro. Oplemenila je ona i izbrusila dušu i značaj hrvatski, donijela narodu hrvatskom prosvjetu i kulturu, podigla ga iz krvi i iz rana zdravim moralom i ćudorednošću kršćanskom, jedina čeličila oce naše za teške, nebrojene, svagdanje žrtve, kojima su nam iskupili ime i slobodu. Bila je majka hrvatskom narodu i dizala mu, zamorenu i klonulu, oči prema nebu, pokazivala na nadu boljega života i na zoru sretnije budućnosti. Na krilu katoličke Crkve rodila se je škola naša; iz samostana katoličkih procvala je znanost i pjesma naša; u grudima katoličkog svećenstva sačuvala se vatra naše svijesti narodne. Vjera je katolička nadahnula umjetnost našu i posijala zemlju našu spomenicima pobožne umjetnosti naših otaca. Čitava kultura naša i čitav naš život narodni nosi biljeg kršćanstva i vjere katoličke. I taj se biljeg ne da ukloniti iz naše prošlosti, da se ne zaniječe sva povijest Hrvatske i Hrvatstva. Katolička vjera i Crkva stvorila je veličinu Hrvatske.

I djedovi su naši to dobro znali i osjećali. I ljubili su oni svoju vjeru kao najdraže blago naroda hrvatskog; ponosili su se njome, umirali su za nju i namirali je unucima svojim kao najsvetiju baštinu naroda hrvatskoga. Prolili su more krvi za nju, ali nijesu dali, da im je ikada itko otme. Obranili su je za sebe i za čitavu Evropu, koju su time obvezali na vječnu zahvalnost prema sebi. I na usta samoga Oca Kršćanstva priznao im je to čitav katolički svijet, kad ih je Sveti Otac Papa nazvao: »Antemurale Christianitatis«, Predziđem Kršćanstva, i prvim katoličkim kraljevstvom. »Regnum Croatiae Catholicissimum«.

A evo opet, tko je uščuvao narodu našem i ocima našim to nebesko blago naše svete vjere? Tko je učinio, da mi Hrvati ovdje na skrajnim granicama katoličanstva, u neprestanom dodiru i vječnoj borbi sa bezboštvom i krivovjerjem, ostanemo uvijek prvi i najvjerniji sinovi Crkve?

Tko je učinio, da je i danas još ogromna većina naroda hrvatskoga vjerna vjeri svojih otaca? Tko opet nego Bog naš i milost Njegova.

I na tom božanskom daru prave vjere, što ju je darovao Bog narodu hrvatskomu, na tom najvećem dobročinstvu Njegovom, »odabranom daru vjere« (Sap. 3, 14), iz kojega su protekli svi drugi blagoslovi Njegovi: »A dodoše mi sva dobra skupa s njom i nebrojeno blago po rukama njezinim« (Sap. 7, 11), zahvalimo prije svega Bogu našemu danas!

Zahvalimo i srcem i djelom, narode hrvatski! Zahvalimo prije svega time, da uvijek ostanemo vjerni Bogu i svetoj vjeri našoj i **Crkvi katoličkoj!** Ljubimo uvijek svoju vjeru, živimo po njoj, branimo je i spasimo je i sebi i narodu hrvatskom! Nikada ne dajmo, da nam itko otme tu dragu ostavštinu djedova i otaca naših! Uvijek se držimo čvrsto uz Crkvu i uz nepomičnu stijenu Pećine Petrove! Ne dajmo grditi naše svetinje ni gaziti kosti naših pradjedova! Ne vjerujmo zavodnicima, koji hoće da otmu narodu hrvatskomu taj najljepši biser njegov! Sa vjerom katoličkom i sa kraljevanjem Isusa Krista u našem narodu veličina i slava Hrvatstva i stoji i pada: **»Pravda podiže narode a grijeh ih čini nesretnima (Pr. 14, 34).**

Nego još nešto, narode naš hrvatski!

I crnih i žalostnih stranica zabilježila je naša povijest hrvatska. Ili, bolje da kažemo, manje poviest, ali zato više sadašnjost naša. Zaboravili smo mnogi i u mnogočem Boga svoga i iznevjerili se duhu otaca svojih. I dosta ljutih duševnih rana ima na tijelu naroda hrvatskoga. I dosta teških grijeha leži na plećima našim. Velikih narodnih grijeha. Strašna psovka i kletva naša. Okužila je ona i selo i grad, i svaki dan izaziva na nas i na naš narod gnjev Božji. I nesretno pijanstvo naše. Ništi ono i razara ognjišta naša, prazni domove naše, truje nas i baca u ponor propadanja i grijeha. Pa odnemarivanje crkve i molitve i dužnosti naših kršćanskih. Nema tu više, i ovdje i ondje, naše stare pobožnosti hrvatske. Prazne nam ostaju crkve, i one plaču nad izrođenim potomcima prvoga katoličkoga kraljevstva. Nećudorednost poganska, blud i gaženje svetih roditeljskih dužnosti u mnogom našem kraju kao smrtonosni crv podgriza korijen našemu narodnomu opstanku i zdravlju. Pa i otvoreno nevjerje, i javno udaranje na kršćanstvo, na Crkvu i na Svetog Oca Papu, na svećenike i biskupe naše nije više nepoznato ni u našim selima, a davno već hara po gradovima i varošima.

Sve su to, hrvatski naš narode, teški prestupci, što vapiju Bogu za osvetu. I ako je hrvatski narod mnogo puta imao i ima gorkih časova i teških nesreća, to je sigurno u prvom redu posljedica i kazna naših grijeha.

Imamo se dakle za što kajati i biti se u prsa i vapiti Bogu za milosrđe. Velika otprošnja Bogu i veliki pokornički dan mora da bude slavlje naše tisućgodišnjice.

Neka molitva i uzdasi naši odvrate od hrvatskoga naroda srdžbu Božju! Neka pokora i skrušenje naše isprosi grijesima našim milosrđe i oproštenje! Neka vapaji naši izmole od Boga svemu narodu hrvatskomu obraćenje i preporod!

Kao ono Izraelci, u skušenosti svojoj uzdahnimo i mi danas Bogu našemu: »Sagriješismo, zlo uradismo, počinismo bezakonje«! (3. Reg. 8, 47). »Ne učini nam, Gospodine, po grijesima našim, i ne vrati nam po bezakonjima našim!« I Bog će milostivo pogledati na nas: »Smilovat će se po množini milosrđa svojega«. I oprostit će svojemu narodu hrvatskom: »Evo, pogledaj, svi smo mi narod Tvoj«! (Is. 64, 9). »Smiluj se puku Tvojemu, nad kojim je sazvano ime Tvoje!« (Eccli. 36, 14).

Eto, hrvatski narode, što ti u ovaj svečani čas povijesti tvoje stavljaju na srce biskupi tvoji. Zahvali Bogu, obrati se Bogu, zazovi milosrđe Božje! Obećaj mu vječnu vjernost i u drugom tisućljeću svojega narodnoga života: »Isukrste, srcu Tvom, s nama naš se kune dom: dušom, tijelom vijek sam Tvoj, za Krst časni bijuć boj!«

Hrvatski biskupi na vijećanju u Đakovu, kad su izdali okružnicu o tisućgodišnjici.

Neka slavlje naše tisućgodišnjice bude slavlje k a t o l i č k o g a hrvatskoga naroda! Neka godina 1925., spomen godina tisućgodišnjice kraljevstva hrvatskoga bude sveta godina hrvatskoga naroda! Neka Tomislavovo slavlje bude jedan veliki zavjet i vječna posveta čitavoga hrvatskog roda Bogu svojih otaca.

Hrvatski narode! I izvana treba, da pokažeš, da s Bogom slaviš slavlje tisućgodišnjice svojega kraljevstva.

I. Nije bez osobite milosti i Providnosti Božje, da naša tisućgodišnjica pada baš u Svetu Godinu čitave katoličke Crkve. Svi katolički narodi hrle u Svetoj Godini u Vječni Rim, da tu na vrelu, crkvenog jedinstva, do nogu Petrova nasljednika i Kristova Namjesnika na zemlji, ispovjede i obnove svoju vjernost Kristu i Crkvi katoličkoj. I mi ćemo Hrvati to učiniti. Učinit ćemo, braćo, osobito svečano i mnogobrojno, u ovoj godini tisućgodišnjega našeg narodnog slavlja. To će biti odaslanstvo cijelog naroda hrvatskog, da se u ime čitave Hrvatske pokloni prahu Prvaka Apostolskog i njegovu nasljedniku prisegnu vječitu vjernost. Tu ćemo svečano posvetiti čitav narod hrvatski i čitavo drugo naredno tisućljeće njegova narodnog života Presvetomu Srcu Isusovu. Zastupnici naši u Rimu, a mi ostali, duhom s njima ujedinjeni, u crkvama cijele naše domovine. Svi, braćo, poradimo,

da to divno slavlje što ljepše uspije! Svaka naša župa, svako naše selo neka pošalje koga u Vječni Grad! A kao znak naše vjernosti Bogu, Crkvi katoličkoj i Svetoj Stolici, sakupit ćemo u cijelom narodu i darovati Svetom Ocu jedan dragocjeni dar kao dar čitavoga hrvatskoga naroda. Jedan krasan zlatni kalež sa natpisom »Hrvatski narod Svetomu Ocu Papi Piju XI., Namjesniku Isusovu na zemlji, prilikom tisućgodišnjice svojega Kraljevstva — 1925«. Neka sam Glavar kršćanstva prinese u tom hrvatskom kaležu presvetu Krv Janjeta Božjega za sreću hrvatskoga naroda! Pobir za ovaj dar bit će na Božić ove godine u svim župama hrvatskih biskupija, u crkvi i izvan crkve. Sabrani pobir poslat će odmah svaki župnik svojemu Ordinarijatu.

II. U svim crkvama našim neka se onda godina 1925. promatra kao Sveta Godina hrvatskoga naroda! Neka svećenstvo u toj Svetoj Godini uvijek narod podsjeća i upozoruje na potrebu posvete i obraćenja Bogu! A bilo bi lijepo, da svagdje i koji vidljiv znak, koju novu svetinju podignemo u crkvi u spomen naše posvete Bogu za budućnost. I neka nas taj spomen uvijek sjeća, i nas i sve naše potomke, da su Hrvati narod Božji i svet narod!

III. Blagdan Presvetoga Srca Isusova (sam petak) u godini 1925. neka se u svim hrvatskim zemljama proslavi kao veliki dan otproštenja i molitve hrvatskoga naroda. Otproštenje za grijehe naroda, a molitve za sretnu i slavnu katoličku budućnost njegovu. Neka se u crkvama na taj blagdan izloži Presveto Tijelo na poklon vjernicima, te neka se narod pozove, da taj dan posti i čini pokoru. Napokon neka se svagdje na taj blagdan skupa sa pukom izmoli pred Presvetim molitva posvetnica.

IV. U krunidbenom Tomislavovu Duvnu u Bosni gradi se veličanstvena Tomislavova »Spomen-crkva«. A u srcu Hrvatstva, u bijelom Zagrebu, revne su gospođe od »Tomislava«, društva zagrebačkih Hrvatica za proslavu tisućgodišnjice hrvatskoga kraljevstva, odlučile, da u spomen tisućgodišnjeg slavlja obnove povjesničku crkvu sv. Franje Ksaverskog, na obronku zagrebačkog Sljemena, i urede pred njom park sa veličanstvenom Kalvarijom i Križnim putem. Na 14 postaja ovoga Križnog puta bit će uklesane glavne zgode 14 vijekova hrvatske prošlosti, od doseljenja u današnju našu domovinu. Crkva je to, koja je sagrađena u najtužnije doba naše povijesti, g. 1657., od pobožnoga hrvatskog velmože Erdedija baš na nakanu, da se Bog smiluje Hrvatskoj: »Za spas slavnoga Kraljevstva Hrvatskog«. U toj su crkvici tako skladno povezane uspomene na svjetsku i vjersku našu katoličku prošlost.

Stoga su oba ta pothvata tako lijepa, a to više, što dolaze na pobudu hrvatskih svjetovnjaka. Oba će svjedočiti, kako hrvatski narod u duhu vjere promatra svoju povijest, i bit će trajan spomenik, da je jednako prošlost kao i budućnost hrvatskoga naroda — kršćanska i katolička.

Zato treba da sav narod pomogne novčano oba ova pothvata. Neka budu zajedničke narodne svetinje sviju nas! Vječni prosvjed protiv svih, koji bi htjeli oteti hrvatskomu narodu vjeru njegovu, taj prvi zalog njegove slave i veličine. U tu svrhu kupit će se na Bogojavljenje g. 1925. milodari po svim hrvatskim krajevima u crkvama i izvan crkava. I ovaj pobir poslat će odmah svaki župnik svojemu Ordinarijatu, koji će jedan dio od toga pobira otpremiti za Tomislavovu crkvu u Duvnu, a drugi dio za crkvu sv.

Franje Ksaverskoga u Zagreb.

Hrvatski narode! Učini danas, što od tebe traže 14 stoljeća povijesti tvoje i duhovi tvojih pređa preko usta tvojih biskupa! Daj slavi Tomislavovoj, tisućgodišnjici svojega kraljevstva, značaj pobožne, kršćanske, katoličke slave! Neka slava našega Duvna i našega Tomislava bude pred čitavom Evropom ispovijest tvoje vjere! Pokaži svijetu, da su Hrvati i danas još katolički narod, u kojem živi duh Tomislava i Zvonimira.

Rijeke blagoslova izlit će se odatle na te i na tvoju budućnost.

Kod svoje krunidbe sigurno je prvi kralj hrvatski toplo molio za sretnu budućnost Hrvatske. I molitva prvoga kralja bila je uslišena.

Moli i ti danas, hrvatski narode! Pa će i tvoja molitva biti uslišena. Pa će Hrvati dočekati i drugu tisućgodišnjicu. Dočekat će je slavni i jaki. Dočekat će je kao narod katolički. Dočekat će je s Bogom u srcu i s Bogom na ustima, kako i mi evo danas prvu dočekujemo. To nam daj, Bože!

A čitav narod hrvatski i čitavu njegovu budućnost neka blagoslovi Bog otaca naših i vječni Kralj i Gospodin naš Isus Krist!

Sa biskupske konferencije

U Djakovu, dne 20. kolovoza 1924.

HRVATSKI BISKUPI:

† Dr. Antun Bauer, v. r.
nadbiskup zagrebački.
† Fra Alojzije Mišić, v. r.
biskup mostarski.
† Dr. Josip Marušić, v. r.
biskup senjsko-modruški.
† Dr. Dionizije Njaradi, v. r.
biskup križevački.
† Dr. Kvirin Kl. Bonefačić, v. r.
biskup splitski.
Lajčo Budanović, v. r.
Apostolski Administrator bački.
Fra Rafo Rodić v. r.
Apost. Administrator banatski.

† Dr. Iv. Ev. Šarić, v. r.
nadbiskup vrhbosanski.
† Fra Jozo Garić, v. r.
biskup banjalučki.
† Antun Akšamović, v. r.
biskup djakovački.
† Dr. Fra Jerko Mileta, v. r.
biskup šibenski, apost. Administrator zadarski i delegat biskupa hvarskoga.
† Dr. Josip Srebrnić, v. r.
biskup krčki.
† Vlaho Barbić, v. r.
pom. biskup dubrovački.
Antun Milošević, v. r.
delegat kotorskog biskupa.

Ovu okružnicu potpisujem i ja za Sloveniju
† Dr. Ant. Bonaventura Jeglič, v. r. knez-biskup ljubljanski.

*

Eto hrvatski narode! To je riječ naših biskupa, kojom nas zovu, da zahvalimo Bogu za sva dobročinstva primljena u tisućljeću našeg državnog opstanka. Tim pozivom vrše oni samo svoju svetu dužnost. Jer da moramo biti zahvalni veže nas i naravna plemenština i Duh sveti opominjući: »Zahvalni budite!« A da budemo u zahvalnosti prvi baš mi katolici, pravo nam daje povijest.

Katolička vjera i crkva jest prvi činbenik, što je svojim kulturnim a i drugim radom državnost hrvatskoga naroda pomogao stvarati i kroz tisućljeće uzdržavati, pa imade pravo i dužnost, da to sada i proslavi. To priznavaju ozbiljni učenjaci i rodoljubi, kako je to lijepo razložio u »Kalendaru Srca Isusova i Marijina« za g. 1925. profesor Maslać, a govorit će o tom još i Glasnik.

Ipak se drznuli neki političari i novinari da ustanu proti ovoj i ovako lijepoj riječi hrvatskih biskupa izvrćući i podmetajući im krive nakane i nauke.

Dok ovako nedostojan napadaj na naše duhovne poglavare žalimo i odbijamo, odmah odlučujemo: 1. Jest! Isus je i ostat će Kralj našeg društvenog života i srdaca naših pa ga iz njih nedamo istjerati;

2. K sv. Ocu papi ćemo baš u narodnom hodočašću ići na poklon, jer je papa najveći dobročinitelj hrvatskoga naroda na zemlji.

3. Našu tisućgodišnjicu ćemo *u vjerskom katoličkom duhu proslaviti, jer je to pravo, dostojno i trajno korisno za hrvatski narod.*

„Miško, ima i drugi život!"

U Rimu je živio u 16. vijeku Mihovio Mercati, a njegov se prijatelj zvao Marsilio Ficino. Ova se dvojica često razgovarala o životu poslije smrti, pa jedan drugome obećaše, da će se iza smrti, ako Bog to dopusti, javiti koji prvi umre i kazati živome, kako je na drugom svijetu.

Mercati je jedne večeri zadubeno učio za svojim stolom sam u sobi. Nenadano čuje na ulici snažno hrzanje, a malo zatim neko stade silno lupati po vratima njegove kuće. Mercatia to začudi i odmah otvori prozor, da vidi, što je. I što vidi dolje? Ugleda osobu u bjelini i na bijelom konju. Cu odmah jaki i bistri glas svoga prijatelja: »Miško, ima i drugi život! ima i drugi život!«

Mercati je upoznao glas svoga prijatelja i, sjetivši se njegova obećanja, uznemiri se i ne zna kako da to protumači. Napokon odluči, da pođe do kuće svog prijatelja, koji je stanovao blizu Janikula. Kasno je doba bilo, ali ode ipak onamo. Kakovo iznenađenje! Jedna mu starica otvori vrata i zaplakana i jecajući reče mu: »Ah, jadni Marsilio! Malo prije pao je nenadano na tle i ostao mrtav. Već se oledenio!«

Mihovio pokri rukama lice i zaplače, pa će jecajući: »Dakle je istinito prikazanje! Uistinu je on bio! Oh, da bih ga još jednom mogao vidjeti!«

I to je Bog dopustio, pa mu se prijatelj opet pokaže. Marsilio mu je sada govorio o blaženoj slavi u nebu, koju on već uživa, pa potakne i Mercatia, neka je i on zasluži dobrim djelima i živom vjerom, da tako opet budu i u nebu skupa.

Koje si vjere? Kako je držiš?

Umro u području moje župe jedan čovjek zanimanjem stražar, podrijetlom Ličanin, a rodom Slavonac. Odredili dan i sat sprovoda, pa mi najavili. Upitam vjesnika: »A molim Vas lijepo, koje je vjere taj čovjek? Neznam, kanio bi ga danas ukopati«. Vjesnik će mi: Vele časni! Bio je vjere pravoslavne, koliko mi je znano«. »Dobro! Doći će na pravoslavni odio, ako je tako«. Za svaki slučaj ćemo počekati, dok stalno saznamo vjeroispovijest.

Dođe i drugi vjesnik s molbom: »Vele časni! Dajte iskopati grob za tog pokojnika, da ne gubimo vrijeme čekajući«. »Ne mogu, jer ne znam njegove vjere, odvratim. Na to će mi: »Vele časni! Iskopajmo jedan grob, ako ne spada na nj, a mi ćemo to mjesto platiti, pa opet poslije iskopati grob, kamo i spada, pa ga onda tamo zakopati. Ja mislim, da je katolik«. Ja ću opet: »Ali, onaj prvi gospodin tvrdi, da je pokojnik pravoslavni; a Vi mi opet govorite, da je bio katolik, pa ćemo pričekati sigurnu vijest«. Na to će mi ovaj: »*Ja sam, istina, s njime u istoj sobi stanovao godinu dana, ali nijesam nigda primijetio, koje je vjere*« . . . «Bože moj! Pa kako ste Vi živjeli? Godinu dana ne pokazati svoju vjeru, to je strašno! On nije opazio ni to, kakove ste Vi vjere. Strašno! A što će Bog njemu, a što će Vama reći? A po čemu će Vas poznati? . . .«

Čitatelju? Da te tko promatra po djelu i životu, bi li te poznao, da si katolik? Ne zaboravi, da te Bog promatra i po tomu će te suditi.

L. Rusan, župnik u Remetama.

Bl Leonardo Kimura D. I. i drugovi mučenici.

Mjesečni zaštitnici. 27. studenoga.

Kad je sv. Franjo Ksaverski prispio u Japan, krstio je nekog čestitog muža plemića, imenom Kimuru. Taj prvi pokršteni Japanac bio je djed našega mučenika, bl. Leonarda.

Stupivši u Družbu Isusovu zadovoljio se on sa čednim položajem brata lajika, premda je po naobrazbi svojoj mogao postati i svećenikom. Već od rane mladosti pomagao je Isusovcima kao katehista i tumačio je svojim zemljacima kršćanski nauk. Ovu je službu obavljao mnogo godina veoma vješto. No ipak se napokon našlo izdajica, te bi naš brat radi svoga apoštolskog djelovanja po nalogu japanskog cara Dajfuzame uhićen i sa još četvoricom kršćana bačeni u tamnicu. Ovima su spočitnuli, što su kršćani i što su redovnike primali na konak. Blaženog Leonarda su okrivili, da je širio kršćansku vjeru, što je bilo u ono vrijeme u Japanu zabranjeno pod smrtnu kaznu.

Bl. Leonardo Kimura D. I.

Skoro tri godine su ovi sveti mučenici čamili u tamnici. Ovo dugo vrijeme nije za bl. Leonarda prošlo bez obilnog ploda. U tamnici je naime pokrstio 906 pogana i mnoge kršćane oduševio za mučeničku smrt. Napokon bijahu sva petorica osuđena na lomaču i odvedena na stratište, gdje se malo po malo trebali ognjem spržiti.

Za ovog užasnog mučeništva najviše se istakao naš Leonardo. Tude je on pokazao, kakva je duševna snaga vladala u njegovom srcu. Ispravi se usred plamena, a ni jedan krik, ni jedan uzdisaj mu ne izmaknu. Kad su mu izgorjeli konopi, kojima je bio privezan na kolac, pružio je obje ruke u vis te bi tako reći privlačio plamen k sebi, kao da je to svježi zrak. Dapače se nagnuo, pokupio žeravicu golom rukom, te si napravi od nje sjajnu krunu na glavi. To vrijedi kod Japanaca kao veliko junaštvo. Usred ove užasne vatre pjevao je još dragom Bogu hvalospjeve sve dok ga nije dim ugušio.

Tako umrije jedan brat lajik Družbe Isusove usred svojih poganskih zemljaka, dapače usmrćen od njih. Tko to gleda očima svijeta, čini mu se, da je Leonard ludo radio, kad je stupio u red, ludo kad nije barem postao svećenikom, a najluđe, kad se nije negdje sakrio pa šutio, da ne dođe u životnu pogibelj. Ali gospodin je Bog drugačije sudio, te mu je ulio ovu žarku revnost za spasenje duša. Bog ga obdario takovom duševnom snagom, da je upravo s veseljem dao svoj život za katoličku vjeru i ovim sjajnim primjerom opet mnogim poganima otvorio rajska vrata. Koju žrtvu je, brate i sestro, Gospodin zahtijevao od tebe ove godine? Da li si mu je velikim srcem doprinesao? Ako još nisi, ne bi li sada?

»Tko izgubi dušu svoju radi mene, naći će je«. Mt. 10, 39.

Udao bi kćeri.

M. Rihtarić.

1. Idem sa presvijetlim gosp. O. Rodićem, apoštolskim administratorom jednom ulicom u Bečkereku. Sastanemo jednog znanca, a Presvijetli će: No, prijatelju, što je? Što ste tako zamišljeni? — Manite me se Presvijetli, tare me, muči me skrb i briga. Pa koja? Eto: Tri kćeri, odrasle; ja evo u godinama, a one?! Evo, to je ono što me tare, muči. Ja ću u grob, a one?! Ta ga briga uistinu trla i morila, a pomoći nije znao, nije mogao.

2. Dovedu mi jednog dana časne sestre Aničku, dijete kojih 15 godina i predstave je: »Ova će biti uz časnu Sestru Vaša sobarica«. I bila je, ali samo neko godinu dana. Dobra i pobožna, Bogu na veselje. Nato je stupila kao »kandidatkinja« u samostan. Bila je to »proba«, »zaruci«, hoće li ići. I išlo je. I te kako! Kad je otac vidio, da se Anička hvali, dovede i drugu, Nešku, stariju Ančkinu sestru. Za nekoliko dana stupe obje ovdje u samostan i »zaruci« su bili gotovi.

Pođe vrijeme propisano »Zaruka« i bude određeno »vjenčanje«. — sveti redovnički zavjeti. Dođu veseli otac i majka. Dali su kćerkama i miraz, koji je po pravilima propisan.

I nijesu škrtarili. Vjenčanje je veselo prošlo. I gozba. Otac i majka najradosniji, što su kćerke tako lijepo »opskrbili«, a mlade nevjeste još veselije, što su dobile takova Zaručnika.

Nije prošlo ni dva mjeseca dana, eto ti dobroga oca opet amo. Dovodi i treću kćer. Ova već ne će biti kod mene sobaricom, ide umah u samostan. Dijete milo, dobro od kojih dvanaest godina. Pitam oca: Imate još kćeri? Imam, reče, još dvije. No, hoćemo li i one udati ovako? Molite, prečasni. Ja mislim, da hoćemo. . . .

Koji kontrast! Ondje ocu skrb i briga, jer su kćeri poodrasle, a blizu je njegov grob. Ne ima ga, koji bi ih »uzeo«. Ovdje se otac ne boji groba, jer je kćeri, mlade, već dvije ovako lijepo udao a treću evo zaručio. I one dvije će »udati« i onako lijepo opskrbiti. A sve ovo s tako malim troškom.

Ali ne zaboravite, da je dobar vjerski odgoj djece bio njihov pravi miraz. Jer sva ta djeca dobila su redovničko zvanje samo pobožnim odgojem: obiteljskom molitvom, vježbom u poslušnosti, trpljenju i radu. A vaša?

Nema posla.

Čita se u novinama, da je jedna od teških nevolja, koja muči javnost, besposlica. Ova se u sve većoj mjeri javlja. Ima, vele, radnika stranaca, koji se dovukli u Zagreb, i otimlju zaslužbu domaćim radnicima. Ima i naših, domaćih, koji iz pokrajine dolaze ovamo, u misli da će ovdje naći zaslužbe. »Ovomu se radništvu pridružuju sada intelektualni radnici«. »Javljaju se bivši državni činovnici, koji strepe za reaktivacijom. Ima i dobar broj bivših časnika«. Javni Listovi zahtijevaju, »da mjerodavni faktori još većom strogosti postupaju sa izdavanjem dozvola za boravak strancima«. Trebalo bi »požurivati uspostavu saobraćaja sa Rusijom te ići za tim, da se kod nas boraveće Ruse vrati u njihovu domovinu. Odmah bi nevolja besposlice spala«.

Viče se, jauče: Kruha, kruha!

Evo opet kontrasta! U svijetu tolika besposlica, a u katoličkoj Crkvi rada i te koliko. U svijetu radnika na preveliki pretek, a zaslužbe malo ili nikakove, u katoličkoj Crkvi i te koliki manjak radnika, a zaslužbe bi se našlo velike — velike. Svi kriče u svijetu, kako je popovima lijepo i dobro, — pak i jest, na svoj način, a ljudima u svijetu zlo. I jest. Ljudi, Zdrav razum vam govori: Ljudi, hajte u popove, u Isusovce, u fratre, bit će vama kako nama. Ne možete vi? dajte svoju djecu, dajte ih među nas, dajte ih nama, pa kad već ne može biti bolje vama, jer ste oženjeni i nijeste više za školu, dajte nam svoju dječicu, neka bude barem njima, kako je nama. Dajte ih, ne će vam biti žao. Narod će ovu vašu djecu štovati i ljubiti, ako budu svećenici, dobri svećenici. Ali ih sada već uzgajajte za to, da budu htjeli biti takovi svećenici. Uzgajajte ih jutarnjom i večernjom molitvom; radinošću i poslušnošću, čistoćom i strpljivošću, čestom pričešću i pobožnim čitanjem. A je li toga u vas?

Pusti brijeg.

Istiniti događaj.

Prije od prilike 30 godina živila je u jednom mjestu Slovenije udova liječnika sa svojom trogodišnjom kćerkom. Živila je vrlo oskudno, jer poslije smrti muža nije ništa posjedovala do jednoga brijega, koji se nije dao obrađivati, budući je zemlja njegova za svaki usjev nepodesna bila. Taj brijeg naslijedila je od svoga oca, koji bijaše tvrdog uvjerenja, da je u brijegu uglja i drugih ruda. U svojoj teškoj životnoj borbi sjećala se uvjerenja svoga oca, te je pošiljala od te zemlje raznim zavodima za istraživanje, da joj ustanove sadržinu. Na njezinu veliku žalost stigao je uvijek jednak odgovor, da zemlja nije za ništa uporabiva.

Nalazeći se u sve većoj bijedi obraćala se molitvom Svevišnjemu, da joj pomogne. Tako je i opet jedne večeri klečeći sama u crkvi molila vruće, da ju dragi Bog uputi kako, da si pomogne u svom siromaštvu.

Zadubljena u molitvi nije ni primjetila, da je netko ušao u crkvu. Najednom opazi kraj sebe prosjaka tako poderana i bijedna, da se prepala od straha. On joj pružao jedan stari zahrđani križ, koji je bio toliko zamazan i zapušten, da se nije raspoznati moglo od česa je. Pružajući joj ga molio je, da ga otkupi. Potaknuta nekom nutarnjom silom pružila mu je zadnju forintu, koju je posjedovala.

Došavši kući i opet tjerana nekom nutarnjom silom uzela je od te zemlje i počela njome čistiti taj zapušteni križ. Brzo je nestajalo hrđe i križ se počeo sjajiti kao, da je od zlata. I eto — po Božjoj volji otkrila je, da je zemlja njezinoga brijega ipak uporabiva, te je opet od nje poslala uzorak u Beč firmi »Cristofel« — razjasnivši uporabivost iste.

Za kratko vrijeme primila je vrlo povoljan odgovor, da je velikim količinama pošiljala i drugim znamenitim trgovinama, koje su dalje raspačavale pod imenom: »St. Georg-Putzpulver«.

Naravno, da je time njezina bijeda prestala, a ona je i danas zahvalna Svevišnjemu, koji joj je na tako čudnovat način pomogao, upozorivši je, kako će si olakšati veliku bijedu. — Danas je ona vlasnica dviju lijepih kuća u Ljubljani i bogata gospoja, a ipak rado pripovijeda, kako joj je pouzdana i ustrajna molitva bila uslišana. — *M. H.*

Zahvalnice.

Zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, inače se ne uvršćuje. Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu pošalje uredništvu, a njegovo je, kada i kako će je oglasiti. Događajima, što ih iznose zahvalnice, pripisujemo ljudsku vjerodostojnost. Za oglas se zahvalnice ne plaća ništa, a dragovoljni milodari upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

MAJKA BOŽJA OLOVSKA.

Bosna. Majka mi bila već za umrijeti. Nas petero djece plačemo oko nje, a pomoći ne možemo. Možemo moliti — pomislim i svi kleknemo. Gospo draga isprosi zdravlje miloj majci od Presv. Srca, a ja ću Ti otići bosa u Olovo na zavjet. I dao Bog i Gospa pa ozdravila majka, a ja ću svoj zavjet kako treba ovršiti. —

MRAMORNA ZAHVALNA PLOČA.

Zagreb. Već su četiri godine, što sam s bila jako prehladila. Liječnici mi malo pomagali. Preporučim se onda Bož. Srcu i obećam, da ću moju zahvalu dati urezati u mramornu ploču i javno izložiti. I zaista boli nestalo, a ja vršim svoje obećanje.

Opaska uredništva. Gospoja MM predala je zaista lijepu mramornu ploču u Svetištu Srca Isusova, koja će se uzidati za poljepšanje donjeg dijela crkve, kada stigne takovih ploča više. U stranim većim svetištima, na pr. u Lurdu i Paray le Monialu, obloženi su zidovi crkve ovakvim krasnim, crnim, bijelim ili žutim pločama. One služe za trajnost i ljepotu zida, a ujedno naraštajima govore o dobroti Božjoj i zahvalnosti ljudskoj.

SVETKUJ NEDELJU I BLAGDAN!

Hrvatska. Više nas gospodara ima jedan mlin i svaki ima svoje vrijeme da melje. Trebalo je mlin popraviti u nedjelju, ako hoću da u ponedjeljak mogu mljeti. Pošao sam po podne, no ozlijedio sam se na desnoj nozi. Pomažem si lijekovima, no ne ide! Liječim mjesec dana, a noga sve na gore. Mati mi bila umrla od bolesne noge, hoću li eto sad i ja? . . . Sklopim ruke pred slikom Presv. Srca, što je u sobi obećam devet dana moliti krunicu i zahvaliti se u Glasniku. Prođe devet dana, prođe i bolest moja, a noga zdrava. O, hvala Ti Presv. Srce! Od sada ću bolje svetkovati nedelju i blagdan! *M. H.*

MAJKA U ZDVOJNOSTI.

Slavonija. Bolovalo mi dijete, moje prvorođenče, upravo do 8 mjeseci. To mi je bila prva najteža bol i tuga na srcu. Tražila sam pomoći svuda svakojake, i liječniku dijete nosila. I liječili ga svakojako, ali sav trud uzalud. Moje dijete sve teže bolesno i već došo kraj života. Sad već klonuta bez svake nade, poletim slici Presv. Srca Isusova i Marijina i proplačem: »Oh Srce Isusovo i Majko presveta! Još samo Vaša pomoć može ostaviti na životu ovo, što mi je najmilije na ovom svijetu!« Odmah mi djetetu bilo sve lakše i ono ozdravi. Hvala i slava Presv. Srcu i njegovoj presv. Majci. I eto mali dar 20 d. za raširenje Glasnika. — *F. F.*

POMOGLO MAJCI I KĆERI.

Bosna. Proljetos patila sam skoro 2 mjeseca od upale srednjega uha. Utekoh se Bož. Srcu Isusovu, bl. dj. Mariji, i sv. Judi Tadeju te obećah, da ću se javno zahvaliti u Glasniku, ako mi bolest sretno prođe bez posljedica. Doskoro ozdravila sam potpuno pa evo izvršujem svoje obećanje. Ujedno se zahvaljujem Bož. Srcu Isusovu, što mi je majka potpuno ozdravila iza teške operacije. — *S. B. M.*

SPOMENIK IZ ZAHVALNOSTI.

Podravina. Bio sam se razbolio u zadnjem svjetskom ratu. Zabrinut za svoju obitelj obećao sam Bož. Srcu Isusovu, da ću, ako ozdravim i sretno se kući u Gjurgjevac vratim, sagraditi jedan spomenik, dati u crkvu jedan novčani dar i priopćiti u Glasniku Srca Isusova moju zahvalu.

Pošto sam se, hvala Božanskome Srcu, sretno kući vratio i potpuno ozdravio, ispunio sam prvo i drugo obećanje, a sada se ovime i javno zahvaljujem Božanskome Srcu na primljenoj milosti. — *M. P.*

SAKRIVENA BOL.

Hrvatska. Pala sam u jednu vrlo zamršenu nepriliku, koje nijesam otkrivala ni suprugu ni dječici, koje imam — Bogu hvala — osmero. Trpim i plačem, kad me nitko nije vidio. Katkada mi bilo, da si i život uzmem. Suzdržala me samo misao na djecu. Prolazim jednog dana kraj crkve i nutarnji me glas zove da uniđem. Poslušam, kleknem i svu bol izjadam Bož. Srcu obećavajući zahvalnicu. Brzo sam bila uslišana i od velike radosti lijevala suze, kako sam prije od žalosti.

Za proslavu Bezgriješne.

Kongreganisti rado prihvaćaju svaku zgodu, da iskažu počast nebeskoj Majci, jer znadu kako je to samom Božjem Veličanstvu milo, bližnjemu na pobudu, a njima samima na usavršenje. Osobito lijepa prigoda za to bit će ovogodišnji blagdan bezgrješnog Začeća, pred kojim je nedjelja. Dosta dakle vremena za što ljepše priprave i što brojniji posjet.

Tu ćemo prigodu sva djeca Marijina to rađe upotrijebiti za Marijinu proslavu i dizanje marijanskog duha u sebi, što nam prilike ne dopustiše kongresa u kolovozu. Neka bi se dakle ova proslava kretala u smjeru, što je bio naviješten za sam kongres: da dublje razumijemo i svestrano primijenimo kongregacijska pravila; da shvatimo vrijednost i utjecaj glavnih kongregacijskih vježba na nutarnji život; da upoznamo, što i kako ćemo uspješno poduzeti djelujući apostolski u svom užem i širem krugu.

Ove teme može svaka kongregacija obraditi i raspraviti u svome krugu, te nedostatke na običnom vijeću i sastancima punom svijesti uočiti, a osnove i rad oko njih na javnim akademijama pred širi krug iznijeti.

Kako naše kongregacije redovito imadu svoje pjevačke ili literarno-zabavne sekcije ne će im biti teško ovu akademiju upriličiti dolično časti Marije i kongregacije. Da to olakšamo đačkim i omladinskim kongregacijama, donosimo eto hvalospjev našega Kanižlića Isusu i Mariji, koji može u ovoj zgodi vrlo dobro poslužiti, ako se samo dobro uvježba te srdačno i sa zanosom izvede. Jednu točku akademije može lijepo ispuniti deklamacija krasne pjesme Kinon-Pavelića: »Mali hodočasnik«, što je donosi »Kalendar Srca Isusova i Marijina za g. 1925«. na str. 38., osobito ako pozornicu resi lijep Gospin kip.

U većim mjestima, gdje imade više kongregacija n. pr. Sarajevo, Split, Osijek i t. d. neka sve zajedno prirede svečano zborovanje. Time će se sjajnije proslaviti Bl. Gospa, većma očitovati međusobna ljubav i pobuditi jači smisao za Marijine kongregacije. Za uzor bi moglo poslužiti svečano zborovanje Mar. kongr. u Zagrebu, dne 8. XII. 1923., o kome je izvijestio Glasnik u br. 1. i 2. ove godine.

O upriličenim akademijama, sijelima i inom radu molimo neka se uredništvu našeg Vjesnika pošalje što prije dopis, da nam međusobno upoznavanje, barem po Vjesniku, dade novih poticaja i snage te uznastojimo oko zajedničkog cilja.

Ne zaboravimo da je odlučan, ma i čedan, istup naša dužnost prema Mariji, Crkvi i bližnjemu.

Tajništvo Saveza upr. M. kongr.

Hvaljen Isus i Marija!

Ovaj hvalospjev spjevao je slavni naš Antun Kanižlić (1700—1777), a deklamirat ga može 8 ili 16 dječaka (A, B, C, D . . .) tako, da su na pozornici pred kipom Marijinim poredani u dva krila, od kojih jedno slavi Isusa, a drugo Mariju. Vrlo lako mu se može prilagoditi i stari napjev marijanskih pjesama »Danak svaki Božjoj Majci« (Omni die dic Mariae . . .) ili »O Djevice — kruno slave!«

A: Pjesmu novu svi pjevajmo!
B: Pjevajuć se izmjenjajmo!
A: Mi od Sinka zapjevajuć,
B: Mi od Majke otpjevajuć.
Svi: *Sinka s Majkom slavimo!*

A: Dva su sunca Sina oči,
B: Zjene Majke zvijezde noći.
A: S oka Sina ljubav sjeva,
B: Sva je ljubav Majka Djeva.
Svi: Ljubav Majka, ljubav Sin!

C: Hvaljen slatki Isus budi!
D: I Marija od svih ljudi!
C: Hvaljen Sinak po sve »vrime«!
D: I preslatke Majke s njime!
Svi: *Hvaljen Isus, Marija!*

C: Srce Sina medno, milo,
D: Srce Majke toplo krilo.
C: Sin je sreće raj i sladost,
D: Majka sreće slatka radost.
Svi: *Slatka Majka, sladak Sin!*

E: Isus Sin je Oca Boga,
F: Djeva Majka Boga svoga.
E: On, Sin vrhu svih sinova,
F: Vrh svih majka Majka ova.
Svi: *Majka Božja, Božji Sin.*

E: Isus ljiljan odabrani,
F: Marija je lijer rani.
E: On karanfil cvijet ljubljeni,
F: Ona ruža cvijet rumeni.
Svi: *Cvijetnjak mati, cvijetnjak Sin!*

G: Čudno Sina čovječanstvo,
H: Čudno Majke djevičanstvo.
G: On je čudo od čudesa,
H: Njoj se čude sva nebesa.
Svi: *Majka Djeva, čovjek Bog!*

G: Sin je stablo od života,
H: Majka plod je i ljepota.
G: Sin je sladost grozda plodna,
H: Majka loza bogorodna.
Svi: *Majka loza, sin je grozd!*

I: Slavno Sina veličanstvo,
J: Slavno Majke dostojanstvo.
I: Sina slave rajski kori,
J: Majku slave rajski zbori.
Svi: *Slava Sinu, slava Njoj!*

I: Isus slatka duše màna,
J: Po Mariji svijetu dana.
I: Isus živa voda ljudi,
J: A studenac Gospe grudi.
Svi: *Život Mati, život Sin!*

K: Moć je Sina svemoguća,
L: *Oblast Majke premoguća.*
K: Sin nad svijetom vlada svime,
L: I Marija, Majka š njime.
Svi: *On Kralj, Ona Kraljica!*

K: Isus dragi alem-kamen,
L: Majka prsten, spasa znamen.
K: Isus biser skup i glađen,
L: U djevičinu Srcu nađen.
Svi: *Biser Majka, biser Sin!*

M: Sin je ures sa nebesih,
N: Majka s njime nebo resi.
M: Sin je sunce rajskog dvora,
N: Majka divna, rajska zora.
Svi: *Majka nebo, Sin je raj!*

M: Isus vrutak svih vrijednosti,
N: Mati izvor svih milosti.
M: Svaki od njeg milost ima,
N: Svaki po njoj milost prima.
Svi: *Dijeli Mati, daje Sin!*

O: On ljepotom rajem blista,
P: Gdje i Djeva sjaji čista.
O: Sina lice dražest draga,
P: Mati divna sva i blaga.
Svi: *Lijepa Majka, lijep je Sin!*

O: Isus sviju sahranište,
P: Majka sviju utočište.
O: Isus Oca za nas prosi,
P: Majka naše molbe nosi.
Svi: *Majka Sinu, Ocu Sin.*

Isusovo krilo: Hvalu dakle Sinu dajmo!
Marijino krilo: Hvalu Majci daj, pjevajmo!
Isusovo krilo: Sinu hvala, Sinu slava!
Marijino krilo: Slava Majci, slava prava!
Svi: *Hvaljen Isus, Marija!*

† Pavica Domaćina.

Hrvatska uzor-kongreganistica.

Ovo dijete milosti ugledalo je svijetlo svijeta u selu Vrbovcu — na pruzi između Zagreba i Koprivnice — g. 1886. Otac joj se zvao Josip, a majka Marija rođena Sabol. Otac je umro još g. 1918. na sam Uskrs. Oboje su provodili pravi kršćanski život i svoje dijete iskreno voljeli. Pa tako su i otac i majka rado gledali, kako im kćerka posvećuje velik dio vremena molitvi i službi Božjoj. Majka još i danas živi. Ovo seljačko dijete dovinulo se do tolikog stupnja kreposti, da je uistinu po riječima njezina župnika postalo svijetlom cijeloj župi Vrbovačkoj.

Pavica prikazujući B. D. M. u muci Is.

Stoga je Glasnik Srca Isusova upravo sretan, što može u ovo doba poratne pokvarenosti i među seljačkim svijetom podati narodu sjajan primjer kršćanske bogoljubnosti, požrtvovnosti i rada te iskrene ljubavi pram Bogu i kući Božjoj.

Pavica je već od djetinjstva pokazivala neobičnu ljubav k molitvi. Kako svjedoče njezini roditelji i ukućani nije se ona nikada srdila niti izustila i najmanju zlu riječ. Jutarnje i večernje molitve ne bi nikada propustila. Jednako je točno polazila k službi Božjoj u nedjelje i blagdane. Kad je nešto poodrasla, stala je dnevno prisustvovati žrtvi neokaljanog Jaganjca i češće ga primati u sv. Pričesti.

U molitvi i razmatranju sv. stvari ćutjela se upravo sretnom. Ako je u crkvi bilo ljudi, pošla bi u koji kutić, da se moli. Kad je bila sama, klečala bi pred velikim oltarom često do mraka.

LJUBAV K EUHARISTIČNOM SPASITELJU I KUĆI GOSPODNJOJ.

G. 1905. izdade sv. otac papa Pijo X. odluku, po kojoj je slobodno svim kršćanima svaki dan pričestiti se, ako nemaju na duši teškoga grijeha. Naša je Pavica bila prva u Vrbovcu, koja se marljivo služila tim darom Božjim. Ona je po dopuštenju svoga ispovjednika odsad sve do svoje smrti dnevno blagovala »Kruh života vječnog«. Dapače si je izmolila milost, da joj i u bolesti donesu u stan njezina ljubljenog Spasitelja. Kako je ona cijenila tu milost i kolike žrtve znala za nju doprinijeti, pokazuje nam izvještaj njezina župnika.

Jednom su oba mjesna svećenika imali nekamo otići, i stoga su ranije nego li obično služili sv. misu. Pavica je u vrijeme došla u crkvu i tu čekala do 10 sati na sv. misu. Nato je otišla u župni stan, da pita, što je na stvari? Ali čuvši, da su oba svećenika otputovala, ona ne budi lijena nego se zaputi u susjednu župu, udaljenu sat hoda, gdje je primila barem sv. Pričest. Drugi je dan na saučešće g. kapelana ispričala neobičnim veseljem svoju sreću. Katkada bi dapače obišla susjedne župe Gradec i Lovrečinu, da se pričesti. Toliko je čeznula za Euharističnim Spasiteljem! Uopće središte sve njezine pobožnosti i života bijaše Isus u presv. Sakramentu. Pred njim je rado i dugo boravila. Radeći za čistoću i ljepotu njegova stana dala je tako reći život svoj i zdravlje.

Da si zašao četvrtkom — dan, kada je ustanovljen ovaj sakramenat ljubavi — u vrbovačku župnu crkvu sv. Vida, vidio bi djevojku visoka rasta, kako nepomično kleči po više sati, pred velikim oltarom, a da se ni ne makne s mjesta. Tako je ona činila, doklegod je zdrava bila.

G. 1912. obavljao se u Vrbovcu blagoslov vatrogasnog barjaka. Selo valjda nije nikad doživjelo tolike slave. Na svečanost se zgrnuo silan narod. Došla i majka Pavice tražeći svoju kćerku. Tražila je dugo, ali uzalud. Kako je vladala velika žega, skloni se malo u crkvu. Pa gle! Pavica eno kleči sama pred velikim oltarom moleći i klanjajući se svome Bogu, sakrivenom pod prilikama kruha. Majka pristupi k njoj i prišapne, nek izađe da vidi neviđeno slavlje. A Pavica joj odgovori: »Meni je kraj Spasitelja puno ljepše nego na vanjskoj paradi«. Uistinu dostojan odgovor duše, što boravi više u nebu nego li na zemlji.

U društvu se ne bi istakla osim, kad je trebalo potaći družice, da pristupe k stolu Gospodnjem. A to je bilo kao redovito svakog prvog petka ili prve nedjelje u mjesecu, kad je bio izložen presv. Sakramenat na klanjanje ili pred Božjim grobom. Za te svete časove pozivala je ona posebice svaku djevojku te je svakoj napisala na ceduljicu, kada je njezina ura klanjanja. Kod klečanja predmolila je svaki sat po jedna djevojka, koja je imala zvonki glas. A tu bi ona izabrala.

Iza sv. poslanstva (misije) u Vrbovcu uveo vrijedni župnik bogoljubna društva. Time je u narodu porasla ljubav k Crkvi. Pokazalo se to i time, što su obilniji darovi pritjecali za ukras crkve. Stoga se i mogla Crkva oslikati i lijepi bojadiskani prozori nabaviti. Narod je tako zavolio kuću Božju, da je uvijek dupkom bila puna; a i vladanje je ljudi bilo dostojno svetog mjesta. Sve se radovalo preporodu župe, najviše Pavica. Crkva je rekbi oživjela samo od njezine požrtvovne ljubavi. Zidovi crkve, oltari, kipovi, slike, pod i orgulje, sve je to osjetilo njezinu brižnu ruku. Sve je to ona čistila, oltare preoblačila; po više bi dana sakupljala po selu cvijeće, da plete vijence i kiti oltare.

Pa kad je sve dobila, koliko je vremena trebalo, da to sve u najljepšem redu postavi na oltar! A što je još divnije, ona je to sve izvela bez buke i žurbe, tiho i mirno, te gotovo nije nitko ni slutio, da se nešto u crkvi sprema. Odavali su to jedino rasvijetljeni prozori. Svaki je domaći već znao: Pavica je unutri; kiti crkvu. Za svaku mladu t. j. prvu nedjelju u mjesecu iskitila bi veliki oltar i isplela od bijelih ruža posebni vijenac, koji će mirisati oko izloženog euharističnog Spasitelja. Brižno je pazila, da se ne bi ugaslo vječno svijetlo. Ta tko će izbrojiti sve one sate, što ih je po primjeru bl. Gospe, koja je od 3. do 15. god. proživjela moleći i radeći za hram Gospodnji, i Pavica sprovela u kući Božjoj reseći ju i perući pod.

Ona je također sa svojim prijateljicama prala crkveno rublje za oltare, za sv. misu i drugo. Sama bi ga zatim kod kuće izgladila i na glavi veselo donijela u crkvu, spremila ga u ormar, a jedva je tko za to znao u župnom dvoru. Oltare je često preoblačila. Jednom opazi, da je nestalo pokrivača s oltara. Sva u brizi, pomoli se, da bi ga opet našla. Pa gle! U kutu ugleda nečiji rogožar, otvori ga i zbilja nađe u njemu oltarni pokrivač. Ista osoba, koja ga je uzela, ostavila ga ondje, misleći, da će ga uzeti, kad se vrati iz dućana. Vrativši se vidi, što se dogodilo, pa se stane Pavici ispričavati. Pavica je samo šutjela, jer nije htjela u crkvi govoriti.

Svoju veliku ljubav prema Isusu na oltaru pokazala je i u zadnjoj bolesti; ali o tome na drugom mjestu.

Svršit će se.

Bl. Djevica oslobađa iz čistilišta.

U povijesti kolegija u Aixu u Francuskoj pripovijeda se o nekom konviktorcu imenom Josipu, da je upravo sinovski štovao i ljubio Blaženu Djevicu Mariju i svetoga Josipa. Radi velike svoje dobrote zaslužio je, da ga odaberu nadstojnikom Marijine kongregacije. Ali obnašajući on službu sakristana zamoli oca Rektora, da ga samo potvrdi u toj službi, koja mu bijaše veoma mila.

No dođe i njemu da teško oboli. Kako su ga sudrugovi jako volili, molili su Boga za njegovo ozdravljenje. On ipak reče, e bi bolje bilo moliti, da mu isprose — kako je baš bio ožujak — od sv. Josipa sretnu smrt. I doista bolest se tako pogoršala, da su već svi očekivali njegovu smrt. Dolazili su k njemu sudrugovi moleći ga za razne milosti; a dođe i njegov otac, pa ga zamoli, neka bi mu u raju isprosio više pobožnosti i ljubavi prema vjerskim stvarima. Tako je mladi Josip sretno i blago umro u naručaju blažene Djevice i svetoga Josipa.

Njekoliko dana iza njegove smrti, oko ponoći, ukaza se duhovniku onoga kolegija jedan mladić sav u sjaju. »Tko si?« zapita ga duhovnik.

Bl. Dj. prikazuje Pr. Srce za duše u čistilu.

»Ja sam Josip odgovori prikaza, pa evo sad idem u nebo, jer me je blažena Djevica izbavila iz čistilišta. I taj čas počme zvoniti kućno zvono u znak istinitosti ove objave. Mnogi se probudili i počeli ustajati. No kad opaze, da je samo pola noći, vrate se opet u krevet. Duhovnik ovo sve sutradan ispripovjedi Ocu rektoru, tumačeći mu onu izvanrednu zvonjavu u polnoći i hvaleći neizmjernu dobrotu blažene Djevice Marije.

Marija je općenita posrednica milosti pa i za duše u čistilištu.

Kod Gospe u Lurdu.

Bio sam ove godine opet u Lurdu i pribivao velikom francuskom »Narodnom Hodočašću«, što je stiglo u Djevičin grad 20. kolovoza. Proštenika je bilo oko 50 tisuća, a među njima se nalazilo tisuću pet stotina bolesnika. Vjerski je zanos naroda bio neizreciv; Bogorodica je nagradila tu vjeru mnogim čudesima.

Skoro svih pet dana sam probavio u tako zvanom »Uredu za Liječničke pregledbe«. Sâm sam na vlastite oči vidio sedamnaest ozdravljenika; od ovih su liječnici uzeli u obzir samo pet ozdravljenja, jer kod mnogih bolesnika nijesu bile liječničke svjedodžbe posve jasne, a kod nekih se ozdravljenika još opažali pojedini tragovi bolesti.

Eto za sada prikaz dvaju značajnih ozdravljenja. — U subotu 23. VIII. izjutra nalazio sam se u »Uredu za Liječničke pregledbe«. Dovedu jednu djevojku. S njom

su bili roditelji i jedna redovnica. Djevojka se zvala Madeleine Delaître (vidi sliku). Dugo su je ispitivali i zatim je nekoliko liječnika otišlo s njom u pokrajnju sobu, gdje su je pregledavali čitav jedan sat. Kada se povratila, to je jedan stručnjak za röntgenove zrake uzeo u ruke sliku njene bolesti, koju je izradio Dr. Couturier i svima nama posve tačno prikazao stanje bolesti. 34 su liječnika prisustvovala tom izvještaju. Evo ukratko prikaza ovoga ozdravljenja: Gdica Delaître, 18 god. stara iz Trouville sur-Mer (17. rue de Bon Secours), ozdravila je u kupelji u petak po podne 22. kolovoza od sakralizacije, t. j. od sušičave srasline kralježaka s krstačom. Bolesnica je morala nepomično ležati; nije mogla ni hodati, ni uspravno stajati, ni kretati gornjim dijelom tijela, a ni pomicati hrptenicu. Obolila je u studenom 1923. Sa sobom je donijela svjedodžbu od Dra Leneveu-a iz Touville-a. — Ležala je nepomično i silno trpjela. Kad se okupala osjetila je, da se bez boli može uspravljati i sagibati. Liječnici, koji su je pregledali ustanovili su, da je gdica Delaitre posve zdrava i da se to ozdravljenje ne može protumačiti na naravan način. — Još sam dva puta vidio ozdravljenicu i to u ponedjeljak 25. VIII. izjutra u »Liječničkom uredu«. Bila je u bijeloj kapi, sivom kaputu, koji je bio oko vrata i na donjem kraju obih rukava obložen krznom. Papuče su joj bile sive. Došla je, da pokaže liječnicima, da je posve zdrava. — Posljednji sam je put vidio u Parizu (26. VIII.) na stanici, upravo kako je stigla iz Lurda.

U Lurdu sam govorio s jednom drugom bolesnicom: gdicom Helenom *Macagne*. Rodom je iz Le Muy-a (Var) 21 god.stara. Početke je Pottove bolesti osjetila u prosincu 1921. Četrnaest je mjeseci ležala kao prikovana. Bila je u sadrenom stezniku. Gornjim dijelom tijela nije mogla da miče. Svjedodžbu joj je ispostavio Dr. Regis. Užasne je bolove trpjela. Kada je stigla u Lurd, to se nijesu ni usudili, da je kupaju. Odvedu je u četvrtak (21. VIII.). K procesiji sa Presvetim. Kada ju je ovo blagoslovilo, osjeti se u tren oka zdravom. U petak 22.VIII. odvedoše je u »Liječnički Ured«. Tamo je bio 31 liječnik. Skinu joj sadreni steznik. Pet ju je liječnika pregledalo: bolest je posve iščezla.

Htio sam da govorim s tom djevojkom. Pošao sam u društvu od tri djevojke i jednog mladića u bolnicu Sv. Marije, gdje se nalazila ozdravljenica. Jedna od tih djevojaka lijepa, visoka, plavokosa s bijelom kapicom na glavi, bila je učiteljica i bezvjerka. Isto tako ni mladić nije vjerovao. — Kada smo došli pred bolnicu izvede jedna bolničarka ozdravljenicu. Ova pođe upravo k meni, uhvati me za ruku i dugo je ne ispusti. Reče mi hitro od prilike ove riječi: »Vi ste novinar, objelodanite što mi je sveta Gospa učinila . . . Posljednju su me primili u vlak — ja, radnik posljednjeg sata, dobila sam istu nagradu kao i oni koji su uranili. Prva sam od svih ozdravila. Žarko sam se molila Bogorodici za sve bolesnike, da svima dade milost da ozdrave. Na putu sam silno trpjela, ali sam se usput žarko i puna pouzdanja molila. Ta blažena Gospa želi, da se molimo puni pouzdanja, a ne samo onako, samo da se moli. Zatim je ova priprosta djevojka počela do govori o pouzdanju, vjeri, poniznosti, da mi se u jedan mah učinilo, da pred sobom imadem kakvog učenog bogoslova. Na koncu se okrenula prisutnim djevojkama i rekla im: »A vi! ne povodite se za modom. Ako imate svilene čarape, a vi uzmite debele vunene. Nemojte hodati kratkih rukava, to sveta Gospa ne voli. Bluza neka vam bude do vrata. . .« Bezvjerka, učiteljica, koja je slušala taj govor priproste djevojke od uzbuđenja je proplakala. A i mladić, bezvjerac, bio je duboko potresen.

Kada sam u nedjelju (24. VIII.) po podne izišao iz »Liječničkog Ureda«, vidio sam učiteljicu-bezvjerku kako kleči pred kipom okrunjene Bogorodice. Jamačno se obratila. Također sam saznao, da je onaj mnladić, bezvjerac, počeo da pije lurdsku vodu sa nakanom, da izliječi svoje bolesne bubrege. Izrazio je također želju, da sa svijećom u ruci ide u procesiji. —

Eto tako Lurd ne liječi samo bolesna tjelesa, već vodi izgubljene ovce u naručje Božanske Majke.

Veliko slavlje Marijino.

Mnogo lijepih sastanaka vidjela je ove godine katolička Slovenija. U raznim kotarima ljubljanske biskupije bili su euharistijski kongresi, a na svaki je došlo više tisuća pobožnog naroda. Usred ljeta dolazi u Maribor velik broj djevojaka, iza njih mnogo mladića na omladinski dan: obadva su sastanka oduševila mladež za Crkvu i kršćanski život. Na koncu kolovoza sastanu se u glasovitom prošteništu Majke Božje na Brezjama mnogi muževi, koji su za teškog svjetskog rata vojevali; srdačno zahvaljuju nebeskoj Kraljici za njezinu zaštitu i odlučuju, da će se dalje hrabro boriti — za vjeru i vječni spas.

Poslije tolikih sastanaka nije se moglo očekivati, da će veliko mnoštvo doći na svečani kongres, koji se imao obaviti 7. i 8. rujna u Ljubljani. Pa ipak je prispjelo iz svih krajeva Slovenije mnogo tisuća, a s njima se združio lijep broj pobožnog stanovništva glavnoga grada, te su nabrojili do 60.000 učesnika ovog sastanka. Što je sakupilo tolike mase? Ljubav prema Majci Božjoj. Jer to je bio *narodni »Marijanski kongres«.*

Neposredni povod ovom sastanku bila je posveta nove Marijine crkve na Rakovniku kraj Ljubljane. Tu na povišem mjestu ubave dolinice osnovali su već prije jedno 20 godina revni Don Boskovi redovnici Salezijanci zavod za zapuštenu mladež. Uza nj su ove godine dogradili u čast Pomoćnice kršćana lijepu crkvu, koja je bila na Malu Gospu posvećena. Ovu su priliku upotrebile slovenske Marijine kongregacije, koje broje preko 60.000 članova, da prirede zajednički sastanak.

Sjaj ovoga kongresa vrlo je podigla nazočnost dvaju od najuglednijih crkvenih dostojanstvenika. Prvi je bio uzoriti kardinal Alojzije Cagliero, redovnik Salezijanac, koji je mnogo godina u južnoj Americi revno radio za obraćenje pogana. Premda mu ima već 86 godina, ipak nije žalio truda, da napravi dugi put iz Rima na ljubljanski kongres. Drugi odlični učesnik je bio naš preuzvišeni g. apostolski nuncije Hermenegildo Pellegrinetti, koji rado dolazi na sastanke vjernog puka. Obadva ugledna gosta dočekali su Slovenci 6. rujna s očitim veseljem. Pred večer istog dana bilo je u stolnoj crkvi svečano otvorenje kongresa. A kad se smrknulo, svirala je glazba na brežuljku, koji se iznad Ljubljane uzdiže, Marijine pjesme; mili su zvukovi tajinstveno ječali mirnom okolicom i odjekivali u srcu vjernog naroda.

Mad. Delaitre.

Hel. Macagne.

Nedjelja 7. rujna sva je bila ispunjena raznim pobožnostima. Već rano ujutro sluša pobožno mnoštvo u 10 crkava propovjednike, gdje zanosno slave nebesku Majku, a pod sv. misom pristupaju mnogi vjernici stolu Gospodnjem. U 9 sati pjeva sijedi kardinal pontifikalnu misu u franjevačkoj crkvi. Zatim se sastaju učesnici kongresa na svečano zborovanje u velikoj dvorani »Uniona«: svećenici i svjetovnjaci potiču slušatelje na srdačno štovanje Majke Božje i obnovu kršćanskog života. Jer to je bila svrha cijele ove svečanosti, kako je krasno izraženo u geslu kongresa:

»S milim Sinom nas blagoslovi,
Djevice Marijo, naš narod obnovi!«

Poslije podne su bile posebne propovijedi za mladiće, djevojke, muževe, majke, đake srednjih i visokih škola, svećenike i bogoslove po raznim crkvama, koje su bile upravo prenapunjene. Velika stolna Crkva n. pr. nije mogla obuhvatiti

svega slušateljstva, te ga je dosta i pred vratima ostalo. Ista se crkva navečer opet dupkom napunila, kada je veliki zbor skladno i krasno pjevao 16 Marijinih pjesama od najstarijih do najnovijih i time lijepo prikazao, kako se slovenska Marijina pjesma kroz stoljeća razvijala. Neobično zadovoljstvo mogao si čitati i na licu nenaobraženih slušatelja. Napokon je došla tiha noć, koja je motrila puno vjernika, gdje se pobožno klanjaju u crkvama izloženom presv. Otajstvu.

Na svetkovinu Male Gospe opet su bile mnoge pobožnosti, samo im je pribivalo još više naroda. A od 10 do 12 sati bile su sakupljene Marijine kongregacije po staležima na posebnim zborovanjima. Kao stranac morao sam se osobito diviti, koliko se mnoštvo muževa kongreganista sabralo u velikoj dvorani. Tu su izvrsni govornici, među kojim se isticao odvjetnik Dr. Božidar Vodušek, sokolili slušatelje, neka u javnosti muževno pokažu katoličko uvjerenje i brane sv. Crkvu. Ali najviše je oduševila muževe apostolska riječ presvijetlog g. biskupa ljubljanskog. Vrlo lijepo je bilo i zborovanje kongreganista đaka, koji su prihvatili važne rezolucije za katolički preporod đaštva po Marijinim kongregacijama.

Kongres je postigao svoj vrhunac, kad je poslije podne silno mnoštvo na povjesnom Valvazorovu trgu posvetilo sav slovenski narod nebeskoj Kraljici te odanle u dugoj sjajnoj procesiji pošlo kroz grad do nove crkve na Rakovniku. Na čelu stupaju 4 trubljača, iza njih bijelo obučena djeca, najmlađi članovi kongregacija. Onda slijede kongregacije učenica srednjih škola i gospođa. Za njima dolazi glazba s orlovima ljubljanskog okružja. Poslije vidiš 16 zastava stručnih i prosvjetnih društava s njihovim zastupnicima, a iza njih kongregacije đaka i muževa, pa društva sveučilištaraca i katoličkog akademskog starješinstva. Za svim organizacijama razvija se nepregledna vrsta muških i ženskih kongregacija sa sa jedno 200 zastava. Među njima sviraju 3 glazbe, a kad ove prestanu, čuju se pjesme ili molitve. Sada dolazi zbor od nekoliko stotina pjevača, koji sa slijedećim dugim nizom svećenstva krasno pjevaju litanije Majke Božje. Na koncu je ovog reda ljubljanski biskup sa stolnim kaptolom i apostolski nuncije. Središte je procesije okrunjeni kip prebl. Djevice Pomoćnice kršćana na lijepo okićenoj nosiljci, koju nose svećenici. Za kipom opet dolazi nepregledan red vjernika, kojim se neprestano pridružuju ljudi iz špalira. Čitavo se ovo ogromno mnoštvo sabralo pred Gospinim svetištem na Rakovniku. Bio je veličanstven prizor, kad je časni starac kardinal u ime sv. oca pape blagoslovio sakupljeni narod.

Navečer se završio kongres u dvorani »Uniona«, svečanom akademijom, gdje se izmjenjivali govori, pjevanje, deklamacije i sviranje glazbe. Kad su vanjski učesnici s veselim nadama otišli kući, sabrali se 9. rujna još upravitelji Marijinih kongregacija na vijeće. Tu je do 60 svećenika marljivo raspravljalo, kako će se život i rad kongregacija još ljepše razviti.

Cijeli se kongres duboko dojmio svih, koji su ga motrili, pa i onih nemarnih kršćana, što u svojoj sljepoći slijede malu šaku tako zvanih naprednjaka, ustinu neprijatelja sv. Crkve. Ogromna pak većina slovenskog naroda nanovo se utvrdila u svojoj vjeri i odanosti prema Mariji i katoličkoj Crkvi. A Marijine kongregacije s pravom se ponose, što je njihovim nastojanjem nebeska Kraljica tako svečano proslavljena. Zaista je to bilo veliko slavlje Marijino. — *Lj.*

Vijesti.

Velobrdo kod Makarske, 2. X. 1924. Hvala Božjoj Providnosti evo se i u našem malom i siromašnom seocu počeše razvijati prosvjetna i vjerska društva. Dobili smo za župnika pošt. o. dr. fra Augustina Guberinu, koji netom je stupio u naše selo oćutio veliku potrebu ovakovih društava, jer je vidio, da je mladost podivljala i počela propadati i tako to dalje pođe, da će skroz propasti.

Na dan sv. Josipa propovijedao je protiv nepoštenja, što je zavladalo današnjim svijetom a u velike karao nas velobrdske djevojke ne osvrćući se, da je među slušateljima bilo mnogo stranaca iz obližnjih sela. Premda nam je bilo žao, ipak smo morale priznati, da ima potpuno pravo.

Jedne nedjelje poslije toga došla sam u crkvu prije sv. Mise. Sve je u crkvi bilo tiho, dosta svijeta za ispovijed, a otac župnik u ispovijedaonici. Kad eto sakristana, koji mi reče, da dođem poslije ispovijedi k župniku. Poslušala sam, i on izrazi svoje plemenite želje i reče, bih li se ja zauzela, da osnujemo Marijinu kongregaciju.

To mi je bilo osobito drago, ali sam sumnjala, da će mi uspjeti. Odmah sam pošla k nekim svojim družicama i pripovijedila im sve, što naš župnik misli učiniti. Bile su prilično zadovoljne, ali ipak nestalne. Druge nedjelje dođem k ocu župniku sva razočarana, jer sam teškom mukom mogla tek pet članica skupiti. Nu on nije sustao, već reče: »I u slučaju, da ih se više ne nađe, mi ćemo početi i sa samom petoricom«. Zamolio me, da i dalje kupim članice. Led je bio ipak probijen i mnoge su djevojke uvidjele, da je bolje služiti Bl. Gospi nego ovome svijetu te ih se u kratko vrijeme upisalo oko 25. Po pravilniku imale smo stati dva mjeseca na kušnji i tek na Tijelovo t. j. 14. VI. pri svečanosti prve sv. Pričesti djece bilo je svečano primanje članica u Marijinu Kongregaciju djevojaka pod zaštitom Gospe Lurdske i odvjetništvom sv. Ćirila i Metoda. Kongreganistice sa mladim junacima i junakinjama, koji su također s nami stupili zajednički na sv. Pričest, pjevale su preko tjelovske procesije euharistične i Marijine pjesme.

Da proslavimo dan svoga utemeljenja istoga smo dana poslije podne održali prosvjetnu akademiju, koja je, kao prvi put, po sudu svih prisutnih ispala sasvim dobro ostavivši dubok utisak u srcima našim i svih prisutnika. Najviše nas veseli, što smo među prisutnima imali n. pr. oo. franjevce iz Makarske. Pri svršetku zabave govorio je znani prijatelj našega sela o. Petar dr. Grabić, direktor franj. bogoslovlja i urednik »Nove Revije«. Poslije njega zaključio je naš o. upravitelj sa kratkim, ali živahnim i ganutljivim govorom.

Euharistični dan ulio je u naša mlada srca novu snagu i polet. Dobro smo se organizirale i počele smo novim zanosom da radimo oko uspjeha društva. Mi smo zanešene za našom kongregacijom. U zboru nas ima 19 članica i jedna kandidatkinja. Imamo dvije sekcije: Euharističnu i zabavnu. Sve smo upisane u euharističnu sekciju i imamo obvezatnu sv. Pričest barem svakih 15 dana. U zabavnoj smo sekciji osnovale orlički pododio. Poslale smo jednu članicu na orlovski slet u Sinj. Ovih ćemo dana poslati dvije članice u Sinj, da se bolje upute u orlički pokret i njegove zdrave misli prenesu na tlo našega sela.

Na sv. Jeronima, svetkovinu našega seoskog Pokrovitelja, imale smo drugu našu javnu zabavu. Prestavljale smo: »Čežnja za domovinom« uz neke deklamacije i pjevanje. Po sudu svih prisutnih vrlo smo dobro uspjele.

Dao Bog da naše društvo bude napredovalo i unaprijed kao i do sada, te da djelom pokažemo ono, što smo pred Gospom obećale. A Ti naša nebeska Odvjetnice i mila naša Majko, daj, da kao što se ovdje skupljamo svake sedmice pred Tvojim kipom, tako se nakon naše smrti okupimo u Tvoj naručaj! — *M. Bašković, nadst.*

KRAPINA. Prigodom 10-godišnjice Marijine kongregacije djevojaka.

Tiho, tihano živi i djeluje u krasnoj krapinskoj župi Marijina družba djevojaka, pa će da slavi i svoju 10 godišnjicu. Evo ukratko povijest postanka i djelovanja te Marijine družbe.

Prije rata, isto i sada, punio je seljački puk krapinske župe svoju lijepu crkvu, hvala preč. g. Stjepanu Vukovinskome, župniku. U crkvi osjećala se potreba lijepog pjevanja, kojim se najlakše bude čuvstva štovanja i zahvalnosti prema Bogu. Taj nedostatak želio je ukloniti revni kapelan g. Gruičić osnivanjem pučkog zbora sv. Cecilije. Pozivu, da stupe u taj zbor, odazvale se djevojke u lijepom broju. Uz pomoć g. Huge Raškaja, za crkveno pjevanje zauzetoga orguljaša, vježbao je g. Gruičić djevojke u crkv. pjevanju. Broj pjevačica se ustalio i uvježbao lijepo pjesmom; veličao Boga i častio Mariju, kako u župskoj crkvi, tako i na poznatom prošteništu Majke Božje Jeruzalemske na Trškom Vrhu.

Pjevačice pošle s procesijom krapinske župe i na proštenište Majke Božje u Bistricu, gdje su vidjele više Marijinih družbi djevojaka kako lijepim redom, uzornim vladanjem i skladnim pjevanjem pod Marijinom zastavom časte Mariju, te zažele da i one osnuju Marijinu družbu. Preč. g. župnik vidjevši, da su te djevojke, ispravivši još neke nedostatke, vrijedne da stupe pod Marijinu zastavu, povjeri pripravu za osnivanje družbe kapelanu g. Gruičiću. Nakon godine dana, kad je djevojkama po brojnim sastancima bila poznata svrha družbe i dužnosti članica, osnovana je Marijina družba djevojaka pod upravom preč. g. župnika, koji je vodi još i danas uz pomoć gg. kapelana.

Rad ove Marijine družbe može se podijeliti na rad unutar same družbe, na rad u crkvi i na rad izvan crkve.

Rad unutar družbe sastojao se u mnogim sastancima, koji se u početku održavali gotovo svaki tjedan, sad na Trškom Vrhu u crkvi Marije Jeruzalemske,

sad u sakristiji župske crkve u Krapini. Na tim sastancima, kako kazuju zapisnici, obično je domaći g. kapelan govorio o samoj družbi, o dužnostima članica prema Bogu i Mariji, te prema sebi samima, roditeljima, braći i susjedima, da tako pomoć pouke, česte sv. ispovijedi i pričesti učvrsti članice u kreposnom životu.

Osim toga rada, koji je bio prvi i glavni, radila je družba u crkvi na korist cijele župe, jer je lijepim jednoglasnim pjevanjem uveličavala službu Božju. Koliko je tim pridonijela dobrom posjećivanju crkve može da prosudi samo onaj, tko zna kakav utjecaj vrši pjesma na čovjeka. Toj službi nije se družba iznevjerila nego vrši i danas Bogu na slavu a ljudima na duhovnu korist. Pjesme su uzete većim dijelom iz sv. Cecilije, a pjevaju ih upravo uzorno.

Kako pjevanjem, tako i kićenjem oltara osobito Marijinog mnogo doprinose slavi Božjoj i časti Marijinoj. U tu svrhu neke posebice goje cvijeće i kroz zimu.

Rad svoj razvila je Marijina družba i izvan crkve, a opet na korist cijele župe širenjem *dobre štampe* osobito Glasnika S. I., kojega raspačava u 90 primjeraka i Glasnika sv. Josipa, *sabiranjem* za dobre svrhe, kao što je Apostolat sv. Ćirila i Metodija, pa priređivanjem lijepih *akademija* od kojih novčani dobitak davaju za poljepšanje Marijinog oltara.

Tako je ta Marijina družba, koja sad broji 43 članice, provela već 10 godina i stupila u drugo desetljeće s čvrstom odlukom, da i dalje ne životari, već živi i djeluje na korist članica i župe pod okriljem Marijinim. Dao Bog! — *F. Rič...*

VARAŽDIN. Kongregacija osnovne škole u uršulinskome samostanu.

Tijekom školske godine primljeno je u našu kongregaciju 30 članica. Glavnoj svetkovini »Kraljici sv. krunice« pripravljale se kongreganistice devetnicom molitvica i žrtvica. Na Blagovijest prikazivale su predstavu, malu sliku iz misija, da pobude želju za misijonski rad. Zasada ima kongregacija »Euharistijsku sekciju«, koja drži svaki mjesec svoj sastanak. I naša mala djeca Marijina sudjelovala su u proslavi 25 godišnjice kongregacije više škole u istome zavodu.

Vijesti iz »Djevojačkih društava« donijet ćemo opet u 12. broju.

Andrijaševci. U subotu dne 13. rujna u 3 sata jutrom usnu blago u Gospodinu naša družica kongreganistica Marija Fuderev. Bila je jedna od najboljih članica, uvijek revna i požrtvovna zborom i tvorom. Majku Mariju ljubila je nada sve, te nije protekla nijedna njezina svetkovina, a da nije kitila njezin oltar cvijećem i drugim nakitom. 13. kolovoza završila je duhovne vježbe u Đakovu, a zatim odmah pohrlila na Euharistićko slavlje u Osijek. Vrativši se kući osjeti veliki umor. Ona bolesna — leži, da više ne ustade. Trbušni tifus prekide joj nit života.

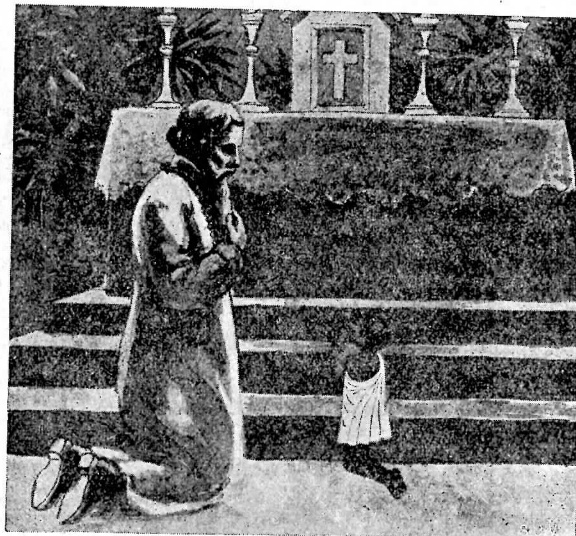
Lijepe li smrti! — Sa duhovnih vježba na kongres, a onda na vječno klanjanje u nebo!

Draga Marijo! sjeti se i nas pred prijestoljem nebeske Kraljice, kamo se nadamo da te je već tvoj čisti, pun ljubavi i požrtvovnosti život doveo. Izmoli i nama tako sretnu i lijepu smrt. — *Tvoje družice.*

Rasinja. Djevojačko društvo Srca Isusova. Naše se društvance na 9. lipnja malo umnožalo, primanjem novih članova. U samo društvo primljeno je 9 članica, a u Podmladak 6. Hvala presv. Srcu, koje je ponukalo srca. Primanje je obavio veleč. upravitelj župe, duhovni vođa našega društva. Blagdan presv. Srca Isusova proslavile smo trodnevnicom, a na sam dan procesijom. Upoznale smo se s društvom iz Vel. Bukovça. Dne 1. VI. počastile su nas svojim posjetom glavarica i nekoliko drugih članica. Na 29. VI. smo im posjet uzvratile posjetivši njihov nastup s »Ružicom Garičkom«, koju su lijepo izvele i pokazale, što se može uz dobru volju. Mi im čestitamo i dovikujemo: »Naprijed!« K stolu Gospodnjemu pristupamo redovito svakog mjeseca. — *Barica Fodor, glavarica.*

„Što će Isus reći?“

Sutra je na našoj misijskoj postaji velika svečanost. Siromašna kapelica već je lijepo iskićena palmama i zastavicama. Kako li će se prvopričesnici radovati! To misli i još jednom zaokruži misijonar, je li sve kako treba. Tad poklekne, da se još jednom Isusu u svetoj hostiji pokloni pa da ode u svoj stan.

Kad eto, približi mu se troje crnačke djece među njima mala Katica. Vidi se, da joj je nešto na srcu. Misijonar je prihvati za ruku, da je vani sasluša. Pođe ona korak, dva; tad se pred oltarom zaustavi i ovako će misijonaru: »Oče! Pusti da s tobom ovdje govorimo; neka nas i Isus čuje. Mi smo te već često molile, da i nama dade svetu pričest. Ti ipak nisi htio. Ali Isus je jedamput apostolima rekao, neka puste malene k njemu. *A što će IsusTebi reći?«*

»Oče! A što će tebi Isus reći? . . .

Misijonar ostade osupnut. Nije li možda Duh Božji »koji usta dječija čini razgovorljivima« nadahnuo i ovima ovo pitanje? Stade ispitivati molitvice, koliko znadu katekizma. Odgovori ga potpuno zadovolje.

Slijedećeg jutra mogao si vidjeti među pobožnim prvopričesnicima: djecom, mladićima, muževima i starcima, kako s dubokom sabranošću primaju sv. Pričest. Odjevene su bile u bijele vunene haljinice, što ih je još noću u brzini sestra misijonarka sašila. No čistoća srca njihova sjajila je od nevinosti i ljubavi kud i kamo više . . .

Za jednu svetu misu.

Pripovijeda P. Zapa, misijonar u Africi.

Na mom prozoru tiho zakucalo. Dignem oči i ugledam Veroniku, siromašnu crnačku djevojku. Bojazljivo mi pokazuje tri komada novca i veli: »Oče! Jedva se usuđujem moliti — to je sve što sam smogla — a ipak tako jako želim, da bi Ti prikazao svetu Misu za obraćenje moga oca«. To reče i položi novac na prozor.

Bila to jadna gubavka, koju su naše sestre pred nekoliko godina primile i ona se prije tri godine pokrstila. Otac joj ostao kraj svega nastojanja njezina tvrd poganin. To je Veroniku silno žalostilo. Činilo joj se, da dragi Bog ne će uslišati same njezine molitve. Ali ima jedno jače sredstvo, sveta misa — pomisli ona. No kako doći do nje?

Dugo si razbijala glavu i pravila tisuću osnova. Odjednom joj se činilo, da je našla riješenje. Premda se jedva sa štapom vukla na svojim od strašne gube izgrizenim nogama i to uz neizrecive boli, namisli ipak sabirati u šumi suho granje, prodavati ga u kojem kutiću trga i tako pribrati za jednu misnu nagradu. Trajati će to doduše dugo, no na koncu imat će ona jednu Misu, svoju Misu, za obraćenje očevo. Složila je tu osnovu do u sitnice i računala je sa svime, samo ne sa slabošću i bolešću svojom.

Tako se dakako morala odmah iza prvog sabiranja nekoliko dana odmarati. Opet se dade novom snagom na posao. Sveto čeznuće je vuklo, djetinja ljubav gonila. Slabost je ipak bila prevelika i sile ju izdale. Ona čežnja i ljubav borile se sad u njezinom srcu sa bolju, da će joj se radi njezine slabosti otac u vječnosti izgubiti.

Oj vi crna, garava bića, što u Evropljana toliko puta izazivljete samo prezir i strah, kako plemenite osjećaje izvabljujete ipak u bićima, koja s dušom i vječnošću računaju!

Idem ipak misijonaru. On zna čuvati tajnu. Povjerit ću mu svoju osnovu, odluči Veronika. I eto je sad s njezina tri filira ko udovice u hramu. Malo je imala u rukama, ali neizrecivo blago u srcu, što ga je sam Duh Sveti jačajući joj vjeru, ufanje i ljubav u njoj nakupio.

Dakako da je dobila »svoju« Misu i još drugu i treću. Da joj pak radost bude potpuna rekao sam joj neka sama stavi svoje novčiće u crkvenu škrinjicu. Gospod, koji je nekoć tako milo pogledao darak udovičin, pogledao je i ovu siroticu. Otac joj se ganuo, dao se poučiti u kršćanskoj vjeri, i bude kršten, a koji mjesec zatim blago umre.

I Veroničinim rukama došao je doskora konac. Prikazivala ih je sve za obraćenje svoga kraja. Drugarice je iskreno oplakivale, jer im je bila dobra savjetnica. Mi se pak ufamo, da smo dobili kod Boga dobru zagovornicu, koja moli i za one, koji su svojim darovima za misije pomogli te smo joj za života mogli ispuniti želju.

I mi ovdje u Evropi možemo lako biti dionici sv. Misa, što ih misijonari prikazuju, 300 godimice, po nakani »Misnog Saveza za Afriku« ako jednom pristupimo kao članovi sa prinosom od 3 dinara. Prinos se može slati sa oznakom svog imena na »Družbu sv. Petra Klavera«. Ljubljana. Mikošić 3.

Jedan odgovor.

»Čitajući Glasnik S. I. gdje preporučate, neka bi se i hrvatski mladići posvetili misijonskom zvanju, nakanila nas trojica iz mjesta da pođemo. Pisali smo raznim redovima, a oni nam poručuju neka ostanemo u službi gospodnjoj, ali u domovini. I tako mi ne možemo izvesti svoga poziva. Mi mislimo, da to ipak nije svejedno biti redovnik u domovini ili u poganskim zemljama. Lijepo molim, da nam što o tome napišete«. Ovako dobri J. V. iz Osijeka.

Odgovora je već nešto bilo u Glasniku; više će biti u članku »Misijonsko zvanje«, što je u ovom broju započeo. Ovdje samo neke primjetbe. Strani misijonski redovi teško primaju, ako ne znate njihova jezika. Javite se kod domaćih. Svaki naš red može Vas poslati u misije, ako u svom zvanju ustrajete. Eto i ovih dana

otišo je veleč. O. Prado Triplat, franjevac iz Zagreba u Kinu za svojim drugom Ocem Vladimirom Horvatom. Dne 31. kolovoza prikazao je u Zagrebu svoju prvu sv. Misu Isusovac P. Pavao Mesarić, koji će na godinu, kad dovrši nauke u Belgiji, poći također u misije i to u Bengaliju (Indija), gdje je hrvatskim Isusovcima određeno misijonsko polje. Slično će raditi i naši Oci Kapucini, koji mogu poslati sa svojom braćom iz tirolske provincije u misije, kad će koji njihov zaželjeti. Odaberite dakle koji domaći red i molite odmah pri primitku, da Vas odrede i izobraze za misijonara. Što onda poglavari odrede, smatrajte svojim pravim zvanjem, kao što će to ono zaista i biti.

Stariji i mladi misijonari Isusovci u Enghienu u Belgiji. U donjem redu dva Malgaša (sa Madagaskara), u gornjem tri rođena Kineza.

Biti redovnik u domovini ili u poganskim zemljama u bitnosti je jednako i gledom na život i gledom na zasluge pred Bogom. Jer ono što čini čovjeka redovnikom jest zavjetom vezano obdržavanje siromaštva, poslušnosti i čistoće u redovničkoj zajednici. Savršenost redovnika stoji do toga, u kojem stepenu ga red na ovo troje obvezuje i kojom veledušnošću on sam tu obvezu ispunja.

Baš gledom na to dvoje može biti i jest razlika između redovnika u domovini i redovnika u misijama. Ima doduše lijepo snabdjevenih misija na pr. u Južnoj Americi; no redovito je siromaštvo veće u misijama nego u domovini. Poslušnost se vrši svakako u većem stepenu, kad se na odredbu poglavara ostavlja i domovina, a ne samo rodna kuća, kako to obično biva pristupom u sam red. Borba pak za svetu čistoću to je slavnija što se veće zapreke nadvladaju; tih pak ima jednako na domu i u tuđini.

Uzme li se dakle sveukupno: redovnik se u misijama može savršenije Bogu i bližnjemu žrtvovati i po tom većega savršenstva na zemlji i veće plaće na nebu dovinuti. Na misijonarima se zaista u najvećoj većini ispunja riječ Spasiteljeva: *»Svaki, koji ostavi kuću ili braću ili oca . . . imena mojega radi, primit će sto puta onoliko, i dobit će život vječni«.* Matej 19, 29.

Uredništvo.

Misijonsko zvanje.

1. ŠTO JE?

To je poziv milosti Duha svetoga, koji neki mladić ili djevojka u srcu svojem osjeti, da sudjeluje kod ove velike zadaće, koju je Isus zadao svojim apoštolima govoreći: »Idite i naučavajte sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga - učeći ih, da drže sve, što sam vam zapovijedio. I evo ja sam s vama u sve dane do svršetka vijeka« (Mat. 28, 19, 20).

Zaista velik posao obratiti sve narode na Isusovu t. j. katoličku vjeru! Posao, na kojem se već 1900 godina radi, a ipak jedva se počelo; posao, koji se mora nastaviti do sudnjega dana, a ne će se ni onda dovršiti radi tvrdoće ljudskoga srca; posao, što treba bezbrojnih radnika i radnica, a ima ih tako malo; posao tvrd i težak, te bi čovjek očajao, kad nam Isus ne bi bio obećao, da će i on s nama biti i raditi sve do konca svijeta.

2. POLJE RADA.

Ti misliš, da je svagdje, kao kod nas, gdje imate župnika i valjda još i kapelana, koji vam misi i propovijeda, koji krsti djecu te ih podučava u školi, koji vam pohađa bolesnike i mrtve pokapa. No sad gledajte u misijonske zemlje, kako rijetki su tamo svećenici. Ako se uzme broj katolika i sravna sa brojem svećenika i misijonara, i kad vidimo, da u misijonskim zemljama na 1000 katolika dolazi po jedan svećenik, onda mislimo, to nije loše, to je bolje nego li kod nas. No brate kad gledaš zemljovid, te opaziš, da na jednog misijonara dolazi katkad župa velika kao cijela Jugoslavija, onda drugačije sudiš. Joj kako ogromni posao obavljaju misijonari, dok samo svoje kršćane opskrbe. Nemaju ni željeznice, ni automobila i t. d.

No glavni im je posao, da šire kraljevstvo Kristovo, da nose luč sv. evanđelja onima, koji sjede u tami i u sjeni smrtnoj. A što misliš, koliko ima na svijetu ljudi, koji nijesu kršćani katolici? Valjda milijun? valjda 10 ili čak 100 milijuna? Čuj sad i pazi! Na cijelom svijetu ima po računu rimskih novina »Osservatore Romano« od g. 1922: Katolika 264½ milijuna Protestanata 166½ mil. Pravoslavnih 117 mil. Židova 11 mil. Muslimana 202 mil. Budista 120 mil. Konfucijonista 235 mil. Tavista (Kina) 32 mil. Sintoista 17 mil. Drugih pogana 145 mil. Brahmana ¼ mil.

G. 1922 bilo je dakle ljudi na svijetu 1.310,222.000. Od njih izvan crkve katoličke: 1.045,500.000 duša.

Pomislite da ima sada još do blizu milijarde pogana na svijetu. Kako veliki posao ostaje još misijonarima. Oni pogani su rođeni, ali nijesu preporođeni iz vode i Duha Svetoga. Tko će njih podučavati, tko krstiti? Misijonari jedva dospiju, da svojim katolicima propovjedaju i sakramente dijele.

3. UTJEŠNE SLIKE.

Kad su Englezi prije 100 godina došli u Indiju, našli su među tamošnjim urođenicima i plemena Munda, Kharria i Oraona. To su ostaci indijskih prastanovnika, koji se vrlo razlikuju od drugih. Ima ih još oko 4 milijuna te ih zovu »koli« t. j. seljaci. Oni živu priprosto, kako su ljudi valjda prije 4—5 hiljada godina živjeli. Obrađuju svoju zemlju, štuju samo jednoga Boga, mnogo drže do čistoće, a kada neka djevojka izgubi svoju čistoću, onda kazne i momka i njegove roditelje, pa i roditelje djevojke, što nijesu bolje na nju pazili, i svakako nastoje, da ju momak oženi.

Nastavit će se.

ZAHVALJUJU PRESV. SRCU:

BANJA LUKA SBM Pomoglo meni i majci u bolesti. BJELOVAR MP Prestala mi zubna bol, kojoj liječnik nije znao lijeka. BROD NA S. EP Srce Is. mi je nada i spas u nevolji. EB Šaljem 100 d. u čast Bož. Srcu, koje mi pomaže; hvala mu i čast! BRANJIN VRH AG Slava S. I., koje mi pomoglo. CRKVICA NJ Bož. Srce čuvalo mi obitelj od pošasne bolesti i pomoglo mi da se sretno riješila parnica. CRIKVENICA LŠ Riješilo me neprijatelja, koji su me klevetali. ČAZMA PE U teškoj duševnoj borbi jačilo me i uzelo mi ju Bož. Srce. DALJ ZB Uslišalo mi molbu; šaljem dar za svetište. DAPCI MD Izmolio sam devetnicu S. I. i riješilo me bolesti. DRENOVCI MS U teškoj bolesti zavjetovala držati Glasnik S. I. i Spasitelj mi se smilovao. DRVAR IMK Sinčić nam lijepo progovorio, a bila pogibao za dar govora. DUBROVNIK MM Zahvaljujem Pr. Srcu za primljene milosti. ERTIĆ BG Moleći devetnicu i krunicu zadobila zdravlje, pa ću tako i nastaviti. GALESBURG ILL. SJ Pod zaštitom S. I. sretno uvijek izmaknuo dušmanima. GRACANI KR Bož. Liječnik me izliječio ustrajnom molitvom, kad nisam imala novaca za lijekove. GORICAN JV Muž mi dobio brzo posao i obitelj se smirila. GJURGJEVAC DG Zagovornom misom i molitvama izbavila mi se sestra smrti od otrovanja krvi. KARLOVAC AS U velikim nevoljama pomožena bila. KOMIŽA DM Zahvalna darujem 100 d. u čast Bož. Srcu, koje nam pomoglo u teškoj obiteljskoj nevolji. KUTINA SM Slava Ti Presv. Srce, što nam pomažeš; zahvalni darujemo 50 d. za Svetište. KUTI BF Povratilo mi djetetu zdravlje. LUN MR Štitilo me od mladosti i nedavno opet udijelilo nam ocu i meni veliku milost. MAĆE MP Zahvaljujem nakon 2 g. što me Bož. Srce riješilo bolesti. NIKINCI MR Presv. Srce pomoglo majci kod operacije. NOVA GRADIŠKA MŽ Zahvaljuje za primljene milosti i moli za izgubljeno zdravlje. NEREZIŠĆE J i AF Kroz ratne pogibli dovelo ga Bož. Srce zdrava vjerenici, s kojom se kao suprugom sada zahvaljuje. OREBIĆ IM Pod zaštitom Presv. Srca sretno se riješila dviju parnica. OSIJEK KV Dobro prošao na popravku. PETRINJA AJ Treći dan devetnice krenulo zdravlje na bolje. MŠ Poslije devetnice popustila bolest. SI Za primljene milosti hvala Pr. Srcu i sv. Josipu; za Svetište 20 dinara dara. POŽEGA ML U tuzi se razbolila, ali je molitva opet pridigla. PITOMAČA MG Ozdravilo dijete. PRNJAVOR LAS Pouzdanje u S. I. vratilo zdravlje meni i sestri. SARAJEVO TI javlja zahvalnicu MP iz Gjurgjevca, što ga Bož. Srce iz rata sretno privelo njegovoj obitelji. SENJ VŠ Uz druge dobivene milosti našla i izgubljeno. SINJ KV Milošću Presv. Srca muž dobio natrag službu, da ne skapamo od gladi. STENJEVAC EK Šaljem sto dinara kao dokaz zahvalna srca za povraćeno zdravlje. SASKACHEVEN NAS. JŠ Sretno putovao u Ameriku i našao posao SUBOTICA M i JH Molile smo devetnicu i pomoglo Bož. Srce pa zahvalne šaljemo 100 d. dara. MN Prosvijetlilo me Presv. Srce na ispitu i riješilo neugodne parnice. SUĆURAJ AM Pred godinu dana ozdravilo mene, a sad se istome nadam i za ženu. SUMARTIN DP Bojali smo se za kćer da će iz bolnice na groblje, a kad je evo darom S. I. za 15 dana zdrave kući. SUSTJEPAN ND Oslobodilo me velike neprilike, u koju me zloba susjeda inovjerca htjela da urine. SV. JANA MR Hvala Bož. Srcu za ozdravljenje i eto darujem za Svetište 125 d. SV. IVAN Z. PM Priloženi dar 30 d. neka svjedoči moju zahvalnost Presv. Srcu za primljenu milost. SV. MARIJA D. RM Puno milosti primila. VARAŽDIN MM Bož. Srce pomoglo u velikoj i teškoj stvari. VAREŠ KM U tjelesnim i duševnim teškoćama pomogla sv. obitelj i sv. Ante pa im se i dalje preporuča. VELIKA GORICA VJ Ponovnim teškoćama sjeća nas Bož. Srce da mu se zahvalimo za pomoć stana. VEL. BUKOVAC TK Presv. Srce pogledalo na moje četvero djece i produžilo mi život. VIROVITICA MG Zahvaljujem na pomoći u bolesti i drugim potrebama. HŠ Sestra dobila dobar red. VUKOVAR NN Pomoglo majci u bolesti, a meni za namještenje i još ga molim za veliku molist. ZAČRETJE MV Vratilo majci zdravlje. ZAGREB SC Dobro svršila ispit i ozdravile joj oči. JJ Zahvalan za primljena dobročinstva daje za sv. Mise i Svetište 80 d. JV Sv. Ante me uslišao; eto 5 d. za svetište. MS Jedna osoba dobila stan zagovorom sv. Josipa i sv. Ante. DL Iscčezla bolest na nozi. MS Pružilo pomoć suprugu i meni. MG Ljubav mi Isusova pomogla, kad su ljudska srca ostala hladna. ŽEPČE LA Isus i Marija spasili mi kćerki život.

Urednik: I. Vrbanek D. I. Tiskom Glasnika S. I. u Zagrebu.

Mjesečna nakana u studenomu:

RANA I ČESTA PRIČEST DJECE.

Posebne nakane:

---

1 S Svi Sveti. Želja za nebeskim blaženstvom. Da bismo imali svetaca.

---

2 N 21. po Duh. Raširenje pobožnosti Presv. Srca. Da nestane psovke.
3 P Dušni dan. Svi vjerni mrtvi, osobito štovatelji Bož. Srca Isusova.
4 U Karlo. Radost i junaštvo hrv. biskupima u borbi s neprijateljima Crkve.
5 S Mirko. Kršćanska čednost. Obraćenje razuzdane mladeži.
6 Č Leonard. Veledušnost u podupiranju kat. akcije. Siromašni đaci.
7 P Engelbert. Sućut sa Spasiteljem vrijeđanim na oltaru. Preporučeni.
8 S Godfrid. Trijeznost otaca obitelji. Više preporučenih bolnih obitelji.

---

9 N 22. po Duh. Teodor. Da se radi skupština ne zanemaruje sv. misa.
10 P Andrija Av. Radosno i brojno posjećivanje misija. Obraćenje grješnika.
11 U Martin b. Poštivanje biskupskog dostojanstva. Naši bogoslovi.
12 S Martin p. Da se odnos Crkve i države u nas uredi, kako sv. Otac želi.
13 Č Stanislav. Oduševljenje za Isusa. Brojan pomladak Družbi Isusovoj.
14 P Josafat. Sjedinjenje svih Slavena u kat. Crkvi. Ruski stradalnici.
15 S Leopold. Štovanje svjetovnih poglavara. Nutarnji mir u našoj državi

---

16 N 23. po Duh. Mir i sloga među državama. Polaženje kršć. nauka.
17 P Grgur Cud. Velika vjera u molitvi. Lijepo vrijeme za posao.
18 U Roman. Brojan pomladak strogih redova u nas napose Trapista.
19 S Elizabeta. Radosno odricanje. Pomoć udovicama i sirotama.
20 Č Feliks V. Da hrv. narod proslavi tisućljeće u katol. vjer. duhu.
21 P Prikazanje Bl. Dj. M. Štovanje i ljubav Majci Božjoj. Crkveno pjevanje.

---

23 N 24 po Duh. Klement. Velik uspjeh hrv. hodočašća slijed. god. u Rim.
24 P Ivan od Križa. Razumijmo, da bol nas usavršuje a Boga proslavljuje.
25 U Katarina. Stidljivost mladeži u ženskim školama. Naš katolički dnevnik.
26 S Ivan Berch. Savjesnost u zvaničnim dužnostima. Đačke M. kongreg.
27 Č Virginij. Božji blagoslov ženidbama, što se ovog mjeseca sklopile.
28 P Sosten. Duševno potišteni. Pokojni urednik našeg Glasnika.
29 S Saturnin. Zahvalnost Gospodinu za milosti primljene u crkv. godini.

---

30 N 1. Adventa. Andrija ap. Misijonarsko zvanje našim mladićima i djevojk.

Svagdanje prikazanje. Božansko Srce Isusovo! Ja ti prikazujem po bezgrješnom Srcu Marijinu sve molitve, djela i trpljenja ovoga dana u naknadu za naše uvrede i na sve one nakane, na koje se ti neprestano prikazuješ na oltaru. Osobito ti ih prikazujem za sv. Crkvu, za sv. Oca papu i za sve potrebe članovima Apostolstva molitve ovoga mjeseca i dana preporučene. Amen.

Oprosti za članove Apostolstva molitve. Potpuni oprost jednoga Petka po volji, i još jednoga dana po volji odabranog. Na dan pomirovne pričesti i mjesečnog zaštitnika.

Oprosti za članove bratovštine Presv. Srca Isusova. Potpuni oprost prvoga petka ili prve nedjelje i još jedan po volji odabrani dan.

Mjesečna nakana u prosincu: *Da nam dragi Bog dade svetaca.*